

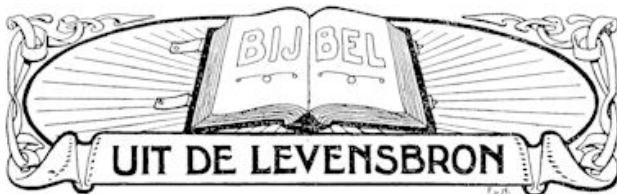
MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUIYPER, J. H. KUIYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, C. STRIJDER, MARION VEREN. EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ
REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN
Verschijnt den 2^{den} Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

ZIJ MERKTEN DAAR NIET OP.

De Heere sprak wel tot Manasse en tot zijn volk, maar zij merkten daar niet op. 2 Kron. 33 : 10.

Als er ooit iemand gewaarschuwd is geworden, dan is het wel koning Manasse geweest.

In zijn jeugd heeft zijn vader, de vrome koning Hiskia, hem gesproken over de wet van den Heere, zijn God.

Het is een groot voorrecht, vrome ouders te hebben; hun waarschuwingen en vermaningen treffen vaak diep en ze worden soms nog herdacht, wanneer God die vrome ouders reeds lang tot Zich heeft genomen.

Manasse is gewaarschuwd geworden door de geschiedenis van het volk Israëls. In die geschiedenis kwam het uit, dat het een godvreezend volk welgaat, maar ook, dat de Heere met Zijn straffen komt, als zijn volk van Hem afwijkt en andere goden gaat dienen.

Manasse is gewaarschuwd geworden, telkens opnieuw, als hij den dienst in den tempel bijwoonde en als hij zich daar bevond in de tegenwoordigheid Gods.

Al die waarschuwingen hebben niet gebaat; Manasse heeft gruwel op gruwel gestapeld en, als meer dan één koning vóór hem, heeft hij zijn weg voor den Heere bedorven. Toen heeft de Heere hem op

andere wijze gewaarschuwd, hem en zijn volk. Toen heeft God Zijn profeten gezonden, om in Zijn Naam het naderend oordeel aan te kondigen. Toen heeft het geklonken: „Zie, ik zal een kwaad over Jeruzalem brengen, dat een ieder die het hoort, beide zijne ooren klinken zullen, en ik zal over Jeruzalem het meetsnoer van Samaria trekken, mitsgaders het paslood van het huis Achabs, en ik zal Jeruzalem uitwisschen, gelijk als men eenen schotel uitwischet: men wischet dien uit, en men keert hem om op zijne holligheid.”

En nòch Manasse nòch zijn volk hebben naar deze vermaningen gehoord. De Heere sprak wel tot hem en tot zijn volk, maar zij merkten daar niet op. Het spreken des Heeren maakte geen indruk; het werd gehoord en dan... ging Manasse weer den ouden gang en 't volk van Juda volgde den koning na.

Zie, hoe het gaat met den zondaar, wanneer God zelf hem niet opmerkende maakt. Dat zondaarshart is niet te roeren. De Heere komt met Zijn vermaningen, maar dat hart blijft ongevoelig. Het trilt ook niet even van ontroering. Het trekt zich van alles niets aan. Het heeft zelfs niet voor de aangekondigde straf. Het houdt vast aan de zonde en droomt nog van vrede, als het gevaar reeds nabij is.

En dan, eindelijk, komt het strafgericht des Heeren als een laatste waarschuwing. Juda heeft het ondervonden en Manasse heeft het ervaren en toen, eindelijk, is het harde hart van den koning week geworden; toen is dat onverschillige hart opmerkende geworden en is Manasse met boete en berouw weergekeerd tot den God van zijn vaderen.

* * *

Ook tot ons komt de Heere met Zijn waarschuwingen en vermaningen.

Helaas, wij merken er vaak maar zoo weinig op. De Heere dringt ons tot geloof en bekeering; Hij doet dat, door tot ons te spreken door Zijn Woord; door Zijn dienaars uit te zenden met de prediking: Bekeert u! En dan kunnen wij zoo onopmerkende zijn. Wij hooren wel, maar wij verstaan niet. Wij hooren wel, maar wij stellen uit. Wij hooren wel, maar we hebben duizend verontschuldgingen.

En steeds weer komen dan nieuwe waarschuwingen. Steeds worden ze ernstiger en dringender. De Heere spreekt tot ons door tegenslag in zaken, door ons op het ziekbed neer te leggen, door ons te brengen, daar, waar we niet zijn willen.

Tot we eindelijk opmerkende worden. Tot de Heere zóó ernstig vermaant, zóó dringend roept, zóó streng straft, dat we niet langer doof kunnen blijven en ons naar Hem toekeeren.

En dan, ja, dan zien we, hoe onopmerkende we waren, dan weten we, hoe onverschillig ons hart was, hoe koud en hoe onbewogen en dan schamen we ons.

* * *

Ja, we schamen ons, maar ach, ook als wij tot den Heere gekomen zijn met een oprecht berouw, is het toch nog wel vaak, dat wij door onze zonde en schuld weer scheiding maken tusschen God en onze ziel.

Dan spreekt de Heere wel tot ons, wil Hij ons tot Zich terugbrengen, maar ook dan kunnen we vaak zoo onopmerkende zijn en is het, alsof we nog nooit tot Hem in het geloof onze toevlucht hadden genomen. Als de Heere dan niet aanhield, niet steeds dringender tot ons sprak, niet door allerlei levensomstandigheden, door straffen en vermaningen ons opmerkende maakte, wij zouden nooit tot Hem terugkeeren.

Wij zijn niet trouw, maar God is trouw. Wij komen uit onszelf niet terug, maar God brengt ons terug. Wij worden uit onszelf niet opmerkende, maar God maakt ons opmerkende.

Misschien, als gij dit leest, zijt ge op een verkeerden weg, leeft gij uw leven zonder God. Denk er dan om, dat de Heere ook nu tot u spreekt. Hij komt tot u met Zijn vermaningen. Hij vermaant u, door u de geschiedenis van Manasse en het volk van Juda in herinnering te brengen.

Merk daar nu op. Kom eens even tot stilstand. Denk eens een oogenblik na.

Heeft de Heere nog niet genoeg aan uw ziel gearbeitet? Heeft Hij niet van uw eerste levensbegin af tot u gesproken? Draagt ge Zijn teeken en zegel niet aan uw voorhoofd? Leerde uw moeder u niet, uw knieën te buigen? Zijt ge niet onderwezen uit Gods Woord? Is dat nog niet genoeg? Waarom

merkt ge dan niet op? Waarom blijft ge zoo onverschillig?

Denk eens na over uw leven. Hebt ge Gods leiding in uw leven nog nooit gezien? Sprak de Heere nog nooit tot u, als Hij het kruis u oplegde? Als Hij kwam met verdriet en moeite? Als Hij u deed neerliggen op het ziekbed? Als Hij uw dierbaren van u nam?

Nooit zult ge kunnen zeggen, dat ge het niet geweten hebt. Nooit, dat gij wel tot den Heiland uw toevlucht zoudt genomen hebben, als Hij maar eens tot u gesproken had. Nooit, dat het wel anders met u zou geworden zijn, als de heillooze gevolgen der zonde u maar vaker en duidelijker voor oogen waren gesteld.

De Heere heeft aan u gearbeid; Hij liet u niet los, Hij liet u niet gaan. Elken dag opnieuw kwam Hij en klopte Hij aan de deur van uw hart. Elken dag opnieuw vroeg Hij u: Laat Mij binnen.

En elken dag opnieuw, als gij niet opmerktet, ging Hij heen, om straks wéér te kloppen en wéér te vragen, en wéér te vermanen.

Hoe lang nog?

En nu komt Hij opnieuw tot u. „Denk om Manasse”, roept Hij u toe. „Denk om het volk van Juda.”

Zult ge nu opmerken? Zult ge nu naar den Heere gaan?

* * *

Vooral in onzen tijd moet acht geslagen worden op de waarschuwing, die in de geschiedenis van Manasse en het volk van Juda tot ons uitgaat.

Want het is nu zooals toen. De Heere spreekt wel tot ons; Hij sprak in de laatste jaren tot ons door Zijn oordeelen, die over de heele wereld heengaan.

Oorlog, pestilentie, hongersnood! 't Eene volk staat tegen het andere volk op. De volkeren der aarde schijnen met blindheid geslagen te zijn en blindelings gaan ze hun verderf tegemoet.

De Heere spreekt wel, maar op Zijn spreken wordt zoo weinig acht geslagen en, terwijl de aarde onder onze voeten begint te wankelen, dansen de duizenden nog in hun zorgeloze vreugde voort.

Laat ons nauwlettend de teekenen der tijden gadeslaan. Wij gaan naar het einde. „Ziet, Ik heb het ulieden voorzgd.” 't Einde nadert en de teekenen van de toekomst van den Zoon des Menschen worden reeds gezien.

Nu is het nog tijd, om opmerkende te worden, nog tijd, om ons tot den Heere te keeren. Laat het met ons niet gaan als met Manasse en het volk van Juda. Toen God kwam met Zijn oordeelen, kwam plotseling het vreeselijke ontwaken.

Het ontwaken zou ook voor ons vreeselijk zijn,

De vrouw in het buitenland

als wij niet hadden gelet op de roepstemmen des Heeren. Want dan zouden we, staande voor den troon Gods, geen verontschuldiging hebben. Dan zouden we moeten zeggen: We hebben het wel geweten, maar we wilden niet.

Zalig, die luistert naar wat de Heere tot hem zegt.

Laat ons dan, ootmoedig ons buigend voor den Heere onzen God, luisteren naar wat Hij tot ons te zeggen heeft.

God zelf legge de bede op onze lippen: Spreek, Heere, uw dienstknecht hoort.

K.

Een dichteres-huisvrouw.

Of een huisvrouw-dichteres. Ik weet niet genoeg van haar om te kunnen beoordeelen, welk van die twee woorden vooraan moet staan. Maar wel weet ik, dat Fay Inchfawn verdient, dat we notitie nemen van haar en haar verzen. Want ze is niet maar alleen dichteres en huisvrouw, doch in haar verzen toont ze zich huisvrouw, schrijft ze over de moeiten en zorgen van een huisvrouw, doch komt ze er ook bovenuit, en daarom geeft haar boekske: „The verse-Book of a Homely Woman” (het verzenboek van een huisvrouw) wel waarlijk iets nieuws. Huishoudelijke werkzaamheden zijn op zichzelf noch vervelend, noch vernederend. Een Engelsche dokter heeft het zelfs uitgesproken dat de vrouwen vroeger, toen ze nog huisvrouwen waren, over 't geheel een betere gezondheid bezaten dan tegenwoordig, nu ze in betrekking zijn op allerlei kantoren of in fabrieken. Maar wanneer een vrouw geheel opgaat in de huishoudelijke beslommeringen, wanneer de werkzaamheden, ook al mee door gebrek aan hulp, zoo toenemen, dat er voor ontspanning, voor lezen, voor muziek geen tijd overblijft, dan loopt een vrouw gevaar een huissloofje te worden. Als ze tenslotte van niets meer weet dan van stoffen en vegen en stoppen en mazen en koken (ik herhaal het, op zichzelf volstrekt geen vernederende werkzaamheden) dan weet ze eigenlijk niet precies meer wat ze met zichzelf moet beginnen, als de kinderen groot zijn geworden en uit huis zijn en de werkzaamheden dusdoende veel verminderden. Dit laatste wordt nogal eens vergeten

wanneer het gaat over 't meeleven van de vrouw op allerlei ander dan beslist huishoudelijk terrein. Pas nog hoorde ik iemand beweren, dat de mannen medelijden hebben met de vrouwen, omdat ze niet meer stil thuis kunnen blijven, doch mee optrekken moeten in den strijd. Het kan nu wel niet anders, maar toch: de gelukkige tijd was voor de vrouw voorbij! Alsof heel veel vrouwen niet met hun veertigste, of vijf en veertigste jaar, als de kinderen meerendeels volwassen zijn of in ieder geval grooter worden, geroepen worden tot heel andere en dikwijls nog moeilijker zorgen dan die van kleeren heel houden! En alsof de vrouw, die dit vergeet wanneer de kinderen klein zijn, en zich opsluit in haar eigen beperkt kringetje, hiervan niet later zelf de wrange vruchten zal plukken, doordat haar grootere kinderen in haar geen leidsvrouw vinden!

Maar ik dwaal af. Fay Inchfawn doet ons zien, dat een huisvrouw 't wel druk, heel druk kan hebben, en dat toch haar geest zich kan verheffen boven 't neerhalende alledaagsche.

Zelf vertelt ze in „The Girls own paper” hoe ze haar verzen schreef. De ideeën komen tot haar als ze bezig is met stoffen en vegen of met het maken van puddingen. Een van haar beste ideeën kwam in haar op toen 't waschdag was. Terwijl een deel van 't witte goed opkookte had ze tijd even naar boven te gaan en haar vers op te schrijven. Maar 't was al over twaalfen. Ze hoorde de tuindeur dicht vallen en haar dochttertje roepen: „Waar is moeder?” Meteen kwam 't kind al boven.

Ze gaf het haar eten en keerde tot haar verzen terug, in de hoop, althans 't voornaamste van haar gedachten op te kunnen schrijven. Doch zooals kinderen zijn: minstens zeven keer kwam de kleine, om allerlei verschillende redenen, weer binnen. Op 't laatst deed onze dichteres de deur op slot; weer werd er geklopt, maar de schrijfster schreef in stille woede (geen al te dichtertelijke maar wel begrijpelijke stemming) verder. Toen klonk het buiten triumfantelijk: „Maar ik ben het niet, die u noodig heb! 't Is vader!” De lezeressen, vooral zij die verloofd zijn, raden de rest. Enfin, 't gedicht werd toch op 't laatst afgeschreven. 't Was „Een vrouw in het hospitaal”, en één van de critici, mevr. Coulson Kemahan, schrijft ervan, dat ze 't niet met droge oogen kon lezen.

Nu meene niemand, dat op deze wijze machtige gedichten, die voor alle tijden waarde hebben, tot stand komen. Doch wanneer een vrouw, die niet maar oppervlakkig, doch die diep leeft, iets van haar ervaringen in schoonen vorm aan andere vrouwen geeft, kan dat geschenk voor velen tot steun en bemoediging zijn. De meeste vrouwen vatten het zóó op: of huisvrouw, of studeerende en

meelevende vrouw. En het groote vraagstuk van onzen tijd is juist, hoe we die twee zullen en kunnen vereenigen.

In 't zelfde nummer van „The Girls own Paper”, waarin ze de wordingsgeschiedenis van haar verzen vertelt, komt ook een gedicht van Fay Inchfawn voor. Het heet „Herstellende” en de schrijfster vertelt hoe, toen ze wel beter was, maar nog te zwak om te werken, de bloemen, die ze vroeger zoo lief had, zoo goed kende en zoo trouw verzorgde, haar vragen, weer tot ze te komen. En de geesten van het veld nooden haar ook: „Wij wachten, wij wachten stil; kom tot ons, je moet, je wil!” En een lijstster in de boomen zingt:

„Waar ben je? Waar ben je?
Eens op een tijd, o
Was lente je liefste;
Jij in je lentetijd, o!”

Maar de dichteres antwoordt:

„In mijn vrijen tijd maasde ik sokken;
'k Verpleegde bij gevatte kou en waterpokken;
Ik kamde en krulde weerstrevende haren.
Voor Teddy-beers jumpers moest ik tijd ook
sparen.”

De woudgeesten nooden ook, doch weer heeft ze haar antwoord klaar:

Ik houd nog van je, nog, maar mijn hart
Klopt nu op een andre manier;
't Is nog schoon je te zien
In je glorie en pracht
Als in lentetijd dauw je beperelt;
Maar beter is 't mij, als 'k mag zijn:
„De liefste moeder ter wereld.”

Wellicht doet deze vertaling iets zien van het eigenaardige van Fay Inchfawns poëzie, al is net oorspronkelijke daartoe natuurlijk veel beter in staat. Wanneer mijn lezeressen slechts den indruk krijgen, dat: „er nooit dagen zijn met niets dan eentonig werk”, en: „dat we zelfs den meest onbelangrijken dag een beetje kunnen versieren”, zooals een Nederlandsche schrijfster, mevr. Hille—Gaerthé, het uitdrukt in haar boek: „De plaats waarop gij staat”, ben ik al meer dan tevreden.

Nu ik het toch over Engelsche schrijfsters heb wil ik even vertellen, dat de auteur van „De Rozenkrans”, „Door de tuinpoort”, en andere veel gelezen boeken, Florence Barclay, een paar weken geleden gestorven is. Zij stond eigenlijk even ver van het tegenwoordige vrouwenleven af als Fay Inchfawn

er midden in staat. Maar haar verdienste is wel, dat ze de liefde niet neerhaalde, zooals vele tegenwoordige schrijfsters helaas doen, doch veeleer idealiseerde. Voornamelijk in „De Rozenkrans” is veel moois, al zou ik niet willen, dat onze Christelijke schrijfsters haar na gingen volgen. Wat ik méér van haar las vond ik eigenlijk een zwakke navolging van dat haar eerste werk. Doch ik las lang niet al haar boeken, 't kan dus zijn, dat ik hierin mis zie.

J. M. W.—W.

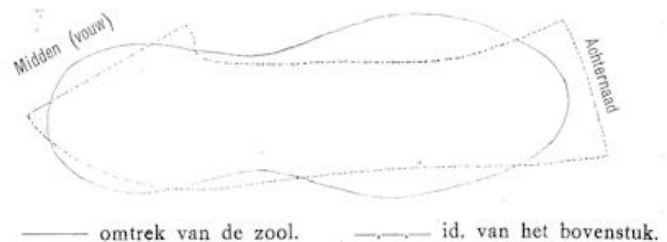

PANTOFFELS

Een van de lezeressen van „Meisjesleven” vroeg mij om een patroon van pantoffels, die bij haar zelfgemaakte kimono gebruikt konden worden. Gaarne voldoe ik aan dit verzoek. Zoo stel ik mij voor, dat het gaan moet. Van de meisjes zelf moeten ook vragen komen voor één of ander kleedingstuk. Op die manier komt er meer contact tusschen de lezeressen en mij en kan ik meer geven waaraan behoefte is. Nu gaat alles van mij alleen uit.

Pantoffels heeft iedereen noodig. Daarom lijkt het mij wel geschikt, het patroon voor u allen te geven.

Deze pantoffels zijn bedoeld van gevoerd flanel, fluweel of laken met een zool van vilt. Flanel of een van de andere stoffen is meestal wel in huis te vinden, maar vilt ontbreekt wel eens. Het vilt, dat gewoonlijk als vloerbekleding gebruikt wordt, is heel geschikt om als zool gebruikt te worden. Is dat er dus, koop dan geen nieuw; anders kan de behanger u wel helpen.

Om nu de goede grootte te krijgen, is het het best, om uw voet op een papier te zetten en dezen na te trekken. Zoo is te zien, welke verandering er aan het hier gegeven patroon is aan te brengen. De zool en het bovenstuk moeten dan naar den voet vergroot of verkleind worden.

Zorg bij het knippen, dat het goed steeds met de goede kanten op elkaar geknipt wordt, daar er anders 2 rechter- of 2 linker-pantoffels komen.

Het gemakkelijkst is de pantoffel te maken, door bovenstuk en zool stevig met dezelfde kleur dik D. m. c. garen of een aardige afstekende kleur te festonneeren en deze stukken dan weer aan elkaar te bevestigen. Ook kan het bovenstuk eerst op de zool geregen en dan dicht langs den rand er op gestikt worden; daarna wordt er een lapje satinet ter grootte van de zool netjes ingezoomd om de naad te bedekken en dan de pantoffel omgedraaid.

Als versiering kan er op de voorpantoffel wat geborduurd worden of er kan een pompoen opgenaaid worden. Deze is ook zelf te maken. Hiervoor worden 2 ronde kartonnen geknipt ter grootte van een gulden. De kartonnen worden op elkaar gelegd, middenin wordt een gat gemaakt, iets kleiner dan een dubbeltje, en nu wordt de draad steeds om de rand heen gewonden tot de opening in het midden geheel gevuld is. Daarna worden de draden aan den buitenrand precies tusschen de kartonnetjes doorgeknipt. Met een stevigen draad van ijzergaren worden nu de draadjes bijeen gebonden, het karton wordt weggescheurd en de pompoen wat gefatsoeneerd, bijgeknipt en op de pantoffel vastgehecht.

M. S.—K.

„HOE KOOPT GIJ?”

Jaren geleden stond ik met een andere dame te kijken naar de uitstalling van een niet al te groote winkel waar voor een spotprijs blouses werden aangeboden. We zeiden zoo tegen elkaar: hoe is 't eigenlijk mogelijk, ze daarvoor te geven? toen ineens een eenvoudige burgervrouw, die achter ons was komen staan, opmerkte: „U moest ook eens weten, welk een hongerloon de naaisters ervan krijgen.”

Hieraan dacht ik, toen ik van één der lezeressen van „Meisjesleven” 't volgende briefje kreeg:

Hooggeachte Mevrouw,

Dezer dagen las ik Meisjesroeping van Mevr. Hofmann, ik besprak het een en ander met een vriendin die dit boek ook gelezen had en deze stelde me voor de volgende vraag: Hoe kan een meisje die voor zichzelf en voor haar moeder te

zorgen heeft, in praktijk brengen hetgeen in „Hoe koopt gij?” ons voorgehouden wordt? Ik was niet in staat hierop een juist antwoord te geven, daarom wend ik mij tot U met het vriendelijk verzoek ons hierover eenige inlichtingen te verschaffen. Bij voorbaat mijn hartelijke dank.

M. v. d. B. te Z.

Zooals men begrijpt, was de vraag eigenlijk voor O. C. bestemd, maar de kwestie leek me belangrijk genoeg om er in deze rubriek wat dieper op in te gaan.

Voor wie „Meisjesroeping” niet las, wil ik even vertellen, dat Mevr. Hoffmann het heeft over het koopen van confectie, en wel tegen de laagst mogelijke prijzen.

„De zucht, zoo goedkoop mogelijk te koopen, is een bron van veel kwaad,” aldus begint ze haar hoofdstuk, dat den titel voert dien ik hierboven schreef.

Nu zit de moeilijkheid hier in, gelijk onze vraagster schrijft, dat veel meisjes, en vooral veel vrouwen, wel zoo goedkoop mogelijk *moeten* koopen, omdat haar financiën geen groote uitgaven toestaan. „Wat dan te doen?” vraagt de inzendster.

Het beste antwoord, dat ik hierop weet, is: „Maak uw goed zooveel mogelijk zelf.”

Ook uit oogpunt van zuinigheid acht ik de gewoonte, die wel steeds algemeener schijnt te worden, om niet alleen de bovenkleeren maar ook het ondergoed gemaakt te koopen, zeer bedenkelijk. Wie gewoon is eigengemaakt goed te dragen, en dan voor een keer confectie koopt, tenminste de goedkoopste confectie, waarover 't hier gaat, zal onder vinden, dat het eigengemaakte het veel langer uithoudt.

„Meisjesleven” tracht ook in dit opzicht de belangen van de lezeressen te behartigen, door eenvoudige modellen te geven voor gemakkelijk te vervaardigen kleding. Pas onlangs voerden red. en uitgever juist over dit punt nog een bespreking. En mochten er lezeressen zijn, die betreffende deze rubriek speciale wenschen hebben, dan willen we die gaarne vernemen en er, indien mogelijk, rekening mee houden.

Nu kan het echter voorkomen, dat een jong meisje uit hoofde van haar betrekking of een huismoeder vanwege haar gezin, onmogelijk haar kleding of die van haar kinderen zelf maken kan.

Wat dan?

Het lastige is, dat zelfs 't betalen van hogere prijzen niet een zekere waarborg is, dat de vervaardigster ook goed betaald wordt. Ware dit wel zoo, dan zou ik zeggen: kled u zoo eenvoudig mogelijk en besteed dan goede prijzen.

Voor wie 't doen kan is 't zeker het veiligste,

vogels doet zingen hoog in de wuivende boomkronen — merkt hij het niet, maar buigt zich over zijn tafel en slaat de verschoten perkamentbanden op en verdiept zich in dingen, die oud zijn geworden.

De middag mag komen met veel hitte en een overdaad van licht — de oude man zoekt in donkere hoeken achter stoffige boekgordijnen, en onvermoed slaat hij zijn zware portefeuilles open en leeft zich weg in de roerloosheid van primitieve, straklijnige etsen uit vroeger tijd.

— Als de middagvolheid voorbij is, is er een kostbaar stuk leven over hem heen gegleden, zonder iets meer in hem achter te laten dan een schemerige herinnering.

En nóg — in den avond zit hij daar; het scheidend schijnsel van de in louter heerlijkheid stervende zon glijdt schuin door het vale raam-gordijn bij hem naar binnen en legt een weemoedige glans op het bleek gezicht van den eenzame, en op de vele platen, op de oude boeken in het stil vertrek.

Zooals de dagen over hem heen glijden, komen en gaan de zomers, de winters, — zoo gaan de jaren..

Hij zit daar, de grijze man, een moede, gebogen gestalte. Hij heeft zijn liefde en zijn leven weggegeven aan die door hem hartstochtelijk beminde dingen. Zijn liefde en zijn leven — en zijn jeugd mischien.

Wel is zijn leven ver verwijderd van het onze!

Niet waar? —

Hoe kan hij die vele dagen, die maanden, die jaren schenken aan wat lang gestorven is, aan doode boeken en doode doeken en doode papieren!

Hoe kan hij! —

Of?....

Zou dat alles wel gestorven zijn, levenloos? —

Maar hij ziet er de schoonheid in, en het leven in die doode dingen!

Ze zijn wel in staat zijn tijdelijk leven voor zijn gevoel te vervullen!

Als wij maar wisten, hoe schoone dingen in 't leven van sommigen onzer medemenschen fundamenteen kunnen worden — en, als zij Christenen zijn, stralende gedenkteekenen van de genade Gods! Weten wij niet, dat 'n oude ets uit de middeleeuwen hen dagen lang kan stil maken van dankbaarheid, dat een beschadigd doek van een zeventiend'eeuwsche Meester hen een siddering kan geven van machtige ontroering?

En anderen zijn er, die dagen lang leven en spreken en denken met menschen, die niet geleefd hebben dan in de ziel van een groot dramaschrijver. Die schrijver stierf, zijn werk werd oud — neen, het bleef nieuw en hij, de gestorvene, leeft nog in de levende menschen, die hij schiep.

Nog anderen zijn er, wien een reizang van Vondel of een enkele versregel van Luyken vele uren gelukkig maakt.

— Zijn dat arme menschen?

Misschien zien ze niet zoo dikwijls het intens bewogen leven der werkelijkheid aan en leven ze ietwat buiten de burgerlijke maatschappij. Ook zijn er, die zich daaruit geheel hebben teruggetrokken.

Dat is niet goed, het is eenzijdig. En veel schoons, veel heerlijks, dat juist zij zoo bewonderen zouden en liefhebben, gaat aan hen voorbij, zonder iets van zijn schatten in hen te hebben nagelaten. Ja, in vele gevallen zondigen zij daarmee.

Maar moeten zij arm zijn?

Arm?

Wellicht zijn ze duizendmaal rijker dan wij. En ons medelijden en onze smaad voor hen kan een onbewuste uiting zijn van onze kleinheid en jalouzie.

En tóch kunnen zij arm zijn, doodarm.

Als niet het leven en de schoonheid, die zij zien, tot hen komt van den Eeuwige en tot hen spreekt van genade.

Ook deze man, deze eenzame, kan arm zijn, al is hij een rijkard in wat velen missen en nooit gekend hebben.

Zoo zijn veel menschen ellendig in al hun overvloed. —

Maar werkelijk rijk zijn zij, die in het leven en in de schoonheid God liefhebben en er Hem in danken, verheerlijken!

— Die somtijds van hun beschaduwde leven opblikken naar het Kruis, en daar zien Die ellendig werd voor de ellendigen, Die hen liefgehad heeft tot den dood, en in Zijn liefde voor hen dóór den dood is gegaan, en nu leeft en voor hen bidt.

In de schoonheid en in het geluk, dat zij vinden — anderen noemen het wellicht dood en dor — en in alles hebben zij niet de dingen, maar God lief.

En die lief hebben, dat zijn de rijken!

Want van niet heel ver af komen de woorden tot ons: „...en nu blijft geloof, hoop en liefde, deze drie: doch de meeste van deze is de liefde.

— Jaagt de liefde na...”

P. v. R.

Het meisje in den vreemde heeft het niet gemakkelijk. Zoo heel gauw vindt ze geen aansluiting.

ting; het leven in een pension valt op den duur óók al niet mee en de vrije uren kunnen zoo intens vervelend zijn. Het ergste is dat alles natuurlijk voor die meisjes, die naar het buitenland gaan. Die zijn gansch en al „in den vreemde”.

Gelukkig, dat er voor die meisjes in den laatsten tijd iets gedaan wordt. Vooral de vrouwenverenigingen hebben in dit opzicht nuttig werk verricht.

In Engeland b.v. zijn er tehuizen voor alleenstaande meisjes, die modellen mogen genoemd worden.

Ik weet wel, dat menigeen, als hij het woord „tehuis” leest, een akelig gevoel krijgt. En geen wonder. Een tehuis beteekent zoovaak het top-punt van onhuiselijkheid.

Ik ken ze óók wel, die tehuizen, 't liefst zoo'n beetje weggestopt in een stille straat en door het uiterlijk aanzien niet uitnodigend om er binnen te gaan. Er is iets afzonderlijks aan, iets tehuisachtigs, iets dufs.

En van binnen is 't al niet beter. Je vindt er een ongezellige zaal, lange tafels, met daarboven de bekende lamparmen, een verzameling kranten van minstens een week, een paar slordige boeken, een stoffig orgel en foei-leelijke schilderijtjes.

Dat noemt men dan een tehuis. 't Is er saai en vervelend en, o, ongelukkig, die er als bezoeker of bezoekerster komt, want die wordt „beziggehouden”, aldoor, aldoor. O, men bedoelt het heel lief en is heel vriendelijk, maar 't is zoo onuitstaanbaar vervelend, dat je nooit eens met rust gelaten kunt worden, dat je maar steeds van het een in het ander wordt getrokken, dat je bent en blijft een object van belangstelling.

Men moest onze tehuizen eens inrichten volgens een ander plan. Maak ze gezellig en vroolijk en ruim. Maak van die vervelende zaal een gezellige huiskamer. Een kleedje, een vaasje bloemen, een vriendelijk lampekopje, een paar gemakkelijke stoelen, boeken die er smakelijk uitzien, thee geschonken in een heusch theekopje en niet in zoo'n naar hotelding. Och, 't leven bestaat uit kleinigheden, maar al die kleinigheden hebben een groote beteekenis; hier maken ze een huis waarlijk tot een tehuis.

En zulke tehuizen nu worden er in onzen tijd op vele plaatsen in het buitenland, dat ons natuurlijk weer vóór is, voor alleenstaande meisjes opgesteld. In Londen, om maar één voorbeeld te noemen, heeft men nu het Dutch Home for Women.

Natuurlijk zijn er nogal veel menschen geweest, die, geleerd door de ervaring, erg wantrouwend tegen deze inrichting overstonden, maar dit wantrouwen is tot dusverre beschaamd.

Het home for women is gunstig gelegen en

het wordt kraak-zindelijk gehouden. Iedere dame heeft er haar eigen kamer natuurlijk en op die kamer is altijd koud en warm water naar believen voorhanden. Verder is er een waschgelegenheid, waar de dames hun kant en batist zelf kunnen wasschen. Electriche strijkijzers staan ten dienste. In elke kamer is ook een gashaard of een electriche met eigen meter, zoodat ieder zich naar eigen genoegen bedienen kan. De slaapkamer wordt voor den dag omgetooverd in een zitkamer. Van het waschbekken maakt men een lessenaar en van het bed een canapé. In de prijzen, die heel, heel matig zijn, is het gebruik van ontbijt en diner inbegrepen. De lunch wordt buitenshuis gebruikt; er is gewoonlijk geen tijd om naar huis te gaan voor de lunch. Als er echter een dame ongesteld is of om de een of andere reden niet van huis kan gaan, kan ze in het home lunchen ook.

Zoo iets moeten we in ons land ook hebben. Vooral alleenstaande meisjes hebben behoefte aan een gezellig tehuis. Meisjes, die op een kantoor hun werkzaamheden hebben, die druk aan de studie zijn of hun dagelijkschen arbeid in een winkel moeten verrichten, hebben een tehuis nodig, een gezellig zitje, om uit te rusten, een rustig plekje, om een boek te lezen, een prettig hoekje, om met vriendinnen een praatje te houden.

Maar zoo iets hebben we in ons land eigenlijk nog niet. We hebben wel de bekende tehuizen voor vrouwen, maar die hebben met een inrichting, als hier bedoeld wordt, niets gemeen.

Toch wordt ook in ons land de behoefte aan een gezellig tehuis voor alleenwonende meisjes gevoeld.

De Amsterdamsche vereeniging van werkende jonge vrouwen verricht in dit opzicht voorbereidend werk.

In Augustus van het vorige jaar kwamen een 15-tal werkende jonge meisjes in Laren bijeen. Ze wilden trachten, een gelegenheid te vinden, waar juist zij, die niet maar oppervlakkig over het leven heenloopen, met elkaar zouden kunnen kennismaken. Er moest een plaats zijn, waar jonge meisjes den weg gebaad werd, om met het evangelie van Jezus Christus in aanraking te komen. Door middel van onderling verkeer, ontwikkelingsclubs enz. zouden de meisjes elkaar dan beter leeren kennen en zou de weg misschien tot blijvende vriendschap gebaad worden.

Er werd een vereeniging opgericht. 't Bestuur werd uit de leden gekozen. Men begreep blijkbaar, dat het zoo het beste was. Van meet af wilde men zichzelf redden. Er moest een band zijn tusschen het bestuur en de leden der vereeniging. Geen deftig bestuur, zetelend op deftige stoelen en, niettegen

staande alle goede bedoelingen, toch zonder contact met de leden. Zie, het is een fout in ons Christelijk verenigingsleven, dat we altijd weer van boven af geregeerd willen worden. Wij zoeken in de eerste plaats menschen met klinkende namen, menschen ook, die gewoonlijk al lid zijn van een paar dozijn verenigingen en geen tijd hebben, om zich in onze vereniging speciaal in te leven. En dan zijn we zoo verbazend officieel. We benoemen een eerevoorzitster en nog een half dozijn eereleden en we zijn zoo deftig met heuschelijke notulen, waar gewoonlijk niets bijzonders in staat, en we zijn al maar druk in de weer, om de vereeniging toch in stand te houden en.... en.... als alles voor elkaar is (maar wanneer is het dat) zullen we ook eens aan 't doel der vereeniging denken.

Met de Amsterdamsche vereeniging van werkende jonge vrouwen ging het anders.

Bepaald werd bij de oprichting, dat de leden de verantwoordelijkheid zouden meedragen.

Uit een brief, die ik van een der bestuursleden ontvangen mocht, haal ik het volgende aan:

„Op het Larensche samenzijn volgden meerdere vergaderingen in Amsterdam en in October j.l. kwam de „Amsterdamsche Vereeniging van Werkende Jonge Vrouwen” tot stand. Zij stelt zich ten doel op allerlei wijzen de volle ontplooiing en verrijking van het leven der werkende jonge vrouwen te bevorderen en er toe mede te werken dat in haar leven plaats gegeven worde aan God, zooals wij Hem kennen in Jezus Christus (art. 2 der Statuten). Lid kunnen zijn alle werkende jonge vrouwen tusschen 17 en 40 jaar.”

En wat heeft de vereeniging toen gedaan? Heeft ze gewacht, tot er eerst een groot kapitaal bijeen was? Heeft ze haar tijd zoek gebracht met allerlei ongetwijfeld zeer nuttige verrichtingen, als daar zijn het invullen van stembriefjes en het vormen van allerlei comité's?

Neen, de vereeniging heeft aangepakt.

In een school, Looiersstraat 76, kwam een lokaal leeg. Vroeger was daar, meen ik, een naaischooltje ondergebracht. De vereeniging huurde dit lokaal en toen konden de leden, die immers de verantwoordelijkheid meedroegen, aan 't werk gaan.

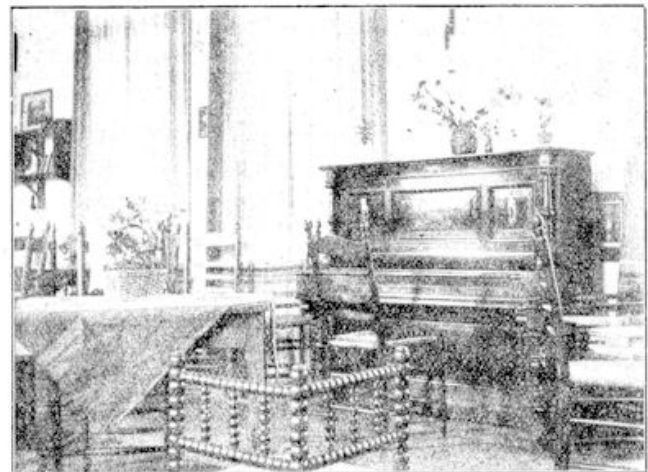
De meubileering is hoogst eenvoudig, maar 't is er o zoo gezellig. De leden zorgden zelf voor gordijnen en kleedjes over de tafel en lampekapijcs en voor o nog zooveel dingen meer.

Mej. A. de Jong, bestuurslid der vereeniging, was zoo vriendelijk, mij in het clublokaal een onderhoud toe te staan.

Ik trof het slecht met mijn bezoek, naar ze meende, want er was juist een fotograaf. Ik geloof echter,

dat ik het heel goed getroffen heb. Wat was het daar een gezellige drukte. En heelemaal geen officieel, deftig gedoe. Er was wat gesleep met een piano en een bloemvaasje viel om en de dames moesten schikken en nog eens schikken, want ze moesten er toch allemaal op. En de piano moest er óók op, maar dat ging niet en eindelijk ging het toch en ik hoop dat het altijd in het clublokaal zóó gezellig zal zijn en dat ze alle stijfheid en alle koudheid er altijd uit zullen bannen.

Ja, ja, ik weet het wel, lieve lezeres: „Als dat maar goed gaat, niet waar?” Weet ge, wat gij en ik moeten doen? Wij moeten nu eens vooral afspreken, dat wij, Christenen, door onze officieele stijfheid menigeen hebben afgeschrikt en dat het bij ons wel eens heel duf en heel naar kan zijn. Maar ons Christen-zijn is toch een levend iets, niet waar, en het geeft ons blijdschap en moed en hoop. Waar is onze blijdschap? En waarom hopen we en gelooven we niet meer? Waarom hebben wij niet meer lief? De kinderen Gods zijn blijde, blijde ook onder strijd en plicht.

We zijn nu drie maanden aan den gang, vertelde mej. de Jong mij. De meisjes bezighouden? Ja, natuurlijk, we hebben onze kringen, een sociale kring, een letterkundige kring, een excursiekring, een muziekring, een bijbelkring. In het clublokaal wordt gelezen (er is een klein maar goed bibliotheekje) en muziek gemaakt.

Maar overigens houden de bezoeksters zichzelf bezig. Ook is er zoo nu en dan een weekend te Laren en dat trekt nogal belangstelling.

Trouwens, over belangstelling valt niet te klagen. Er bestaat gelegenheid tot koffiedrinken tusschen 12 en 2 uur (koffie, thee, melk en chocolade wordt tegen den kostenden prijs geschonken), maar ieder moet zijn eigen brood meebrengen. Verder is 't

gen," is een waarheid die, indien al niet dikwijls dan toch bij tijd en wijle zelfs in het meest ideale huwelijk gevonden, en wier bitterheid juist daar dan ook het meest geproefd wordt. En dan zwijg ik nog over de vele huwelijken, die aan het ideaal niet beantwoorden.

Met beslistheid kiezen we dan ook partij tegenover degenen, die in de liefde het ééne, en dus ook het eerst noodige voor de vrouw zien. Deden we dit niet, dan moesten we ook de consequenties aangaan, die uit dat beginsel getrokken worden, en waarvoor met name enkele schrijfsters in ons land, en ook wel auteurs daarbuiten, niet terugdeinzen. De liefde het ééne noodige, dan ook alles ondergeschikt aan die liefde. Dan geen banden, door Goddelijke of menselijke wetten gelegd, die ons heilig behoeven te zijn, wanneer het voorwerp van onze liefde er door buiten ons bereik wordt gehouden. Dan geen levensdoel, geen levensplicht en ook geen levenslust meer, wanneer onze liefde onbeantwoord blijft, of wanneer hij, op wien ze gericht was, van ons weggenomen wordt.

Ik denk hier aan „Het ééne noodige" van Anna de Savornin-Lohman, waar de heldin zelfmoord pleegt als ze weet, dat haar geliefde dood is; aan „Inter Nos" van Cornelia Noordwal, waar Iris wegwijnt, omdat haar liefde onbeantwoord bleef. En de klacht van de beroofde moeder, die haar eenig kind moest missen, klinkt me als een aanklacht, omdat dit kind zoo geheel in haar liefde, dat was in dit geval in zichzelf, opging, dat er geen gedachte voor 't verdriet van haar ouders overbleef.

In haar liefde, dat is in zichzelf, schreef ik. Want dit is ook een kenmerk van wat men tegenwoordig liefde noemt, dat ze zich vooral richt op de bevrediging van eigen begeerten. Geen wonder, dat na die bevrediging, dikwijls de terugslag volgt; dat men juist in die kringen, waarin men van de liefde als van het ééne noodige spreekt, geen eerbied heeft voor het huwelijk, geen zorg voor het gezin.

Of ik nu met 't bovenstaande heb willen zeggen, dat het er niet op aankomt, of in een meisjesleven de liefde komt, ja dan neen? Ik zal me er wel voor wachten. Maar we moeten de liefde zien als een Godsgeschenk, dat we biddend inwachten, dat we dankend ontvangen, maar dat we dan ook zorgvuldig en vol heiligen schroom bewaren. En wanneer Gods wijsheid ons dit geschenk onthoudt, of ontnemt, moeten we er aan vasthouden, dat geen menschenleven nutteloos is, zoolang er nog een enkele daad voor God en ten bate van onze naasten kan worden gedaan, zoolang er nog een enkel woord tot Gods eer en tot bemoediging van hen, die met ons reizen, kan worden gesproken.

Wellicht kent een enkele van jullie de mooie

schets van Enka uit haar vroegere jaren: „Die voor- gaan en die achteraan komen."

Eenmaal had Line Langen gehoopt de moeder te zullen worden van de beide kinderen van haar gestorven vriendin. Maar een ander had die plaats ingenomen. Line Langen moest nog veel, moest het voornaamste nog leeren. En toen ze 't geleerd had, toen ontving ze 't kind, dat ze van die twee het meest liefhad, als het kind van haar ziel, wier sterven door haar leering licht zou zijn. Volgens mevrouw Boudier Bakker, volgens velen in onzen tijd, was Louise Arnout, de stiefmoeder van de beide meisjes, degene, die bezat, en Line Langen degene, die was overgeslagen. Maar wie heeft leeren rekenen met het eeuwige in ons, ziet het juist andersom.

Dit: dat wij hebben leeren rekenen met het eeuwige, met God, den Eeuwige, dat is in waarheid het ééne noodige voor de vrouw als voor den man. En uit dit rekenen met het eeuwige en den wil van den Eeuwige vloeit, zooals we verder zullen zien, onze houding tegenover het groote in ons leven, tegenover de liefde, voort.

J. M. W.—W.

III

Mevrouw Dijkveld zag glimlachend toe, hoe in den tuin Rie dolde met Herman en Louise. En ze vroeg zichzelf af of het alleen was door 't kleine zusje, die als nummer drie bij hen heur intrede had gedaan, dat Rie nu vaker nog kwam dan vroeger.

Rie was dol met het kleintje, zooals ze 't met de anderen ook geweest was en nog was. Maar Bertha meende er toch iets anders in te mogen zien: een zich-wat-losmaken, onbewust misschien nog, van de studie, en een zich sterker neigen naar gezellige huiselijkheid. En wanneer ze zoo dacht behoefde ze niet lang naar de reden te zoeken. Ze wist immers, zonder dat ze Marie er opzettelijk naar gevraagd had, en zonder dat deze er met zooveel woorden over gesproken had, dat Rie, sinds ze Meyenveld zoo druk zag, zich niet meer haar toekomst dacht als leerares aan een of andere school. Bertha vond het heerlijk zoo: ze had er niet op tegen gehad, dat Rie studeerde, toen de studie haar nog voldoening gaf, maar dit was beter, oordeelde ze. Zijzelf hield van Meyenveld; vond hem een in-den-grond degelijken jongen, ondanks al zijn wel eens luchtig opti-

slagen wordt om het boek. De binnenkant kan met zijde of satinet worden gevoerd en het geheel met een koordje, in een der kleuren van het patroon, worden afgewerkt. Men kan het patroon ook heel goed voor een kussen gebruiken. Men werkt dan den rand in het vierkant en trekt de lijnen door, zoodat ze ruiten vormen. De kleine driehoekige motiefjes kunnen dan in alle hoeken, door de lijnen gevormd, komen.

Het kussen lijkt me geschikt om voor de serre te gebruiken. Het patroon zou daarvoor in heldere kleuren op een lichte ondergrond gewerkt kunnen worden.

De schuine steekjes worden in Holbeinsteek uitgevoerd.

Aan de beek.

In de kalme blijheid van de morgenzon, die glimlacht in de rimpeling van het klare water.

Wat zou het anders dan een glimlach zijn? Het jonge licht, dat van den zacht-blauwen hemel straalt. — En de verheugde glans, waarin de beek wat ze van den hemel ontvangt, aan den hemel teruggeeft, is dat ook geen glimlach?

En niet de beek alleen, maar de boomen ook, en het oeverriet, en wat verder het struikgewas, dat

zijn groene last in rustige volheid naar het water overbuigt.

Maar toch leeft alles hier om de beek. Want het struikgewas buigt zich naar zijn spiegelbeeld onder zich, en even goed als de beek den hemel tot een tweede, even diepe en even stralende hemel in zich herschept, wiegelen door de waterrimpels heen de boomstammen, toch rustig, naar beneden toe....

Of de meisjes, die daar aan den oeverkant hun aandacht zoo noodig schijnen te hebben, wel veel van dit alles merken? Of ze den hemel en het groen en de stammen in de heldere beek vooral, maar ook om en boven zich, wel zien? Of ze de verruimende verheuging ondervinden van het gouden licht, dat niet zoo'n beetje ernstig kijkt als zij, en toch zijn aandacht op alle dingen heeft: zijn vroolijke schoonheid? —

Maar ze ondergáán al dat mooie, ze ondergaan het zóózeer, dat ze er mee één geworden zijn.

De gelukkige onbewustheid, waarmee ze de heerlijkheid van dezen morgen ontvangen, maakt hen deel van die heerlijkheid.

En nu zien wij het alles: de rustige klaarheid van de beek, het blinkend groen en de onbeweeglijke stammen en den stralenden zomerhemel — en nóg eens dat groen en de stammen en den hemel weerspiegeld in het heldere water van de beek; en aan den oever de bezige jonge meisjes....

En over dat alles den rustigen glimlach van de morgenzon. P. v. R.

HERFST.

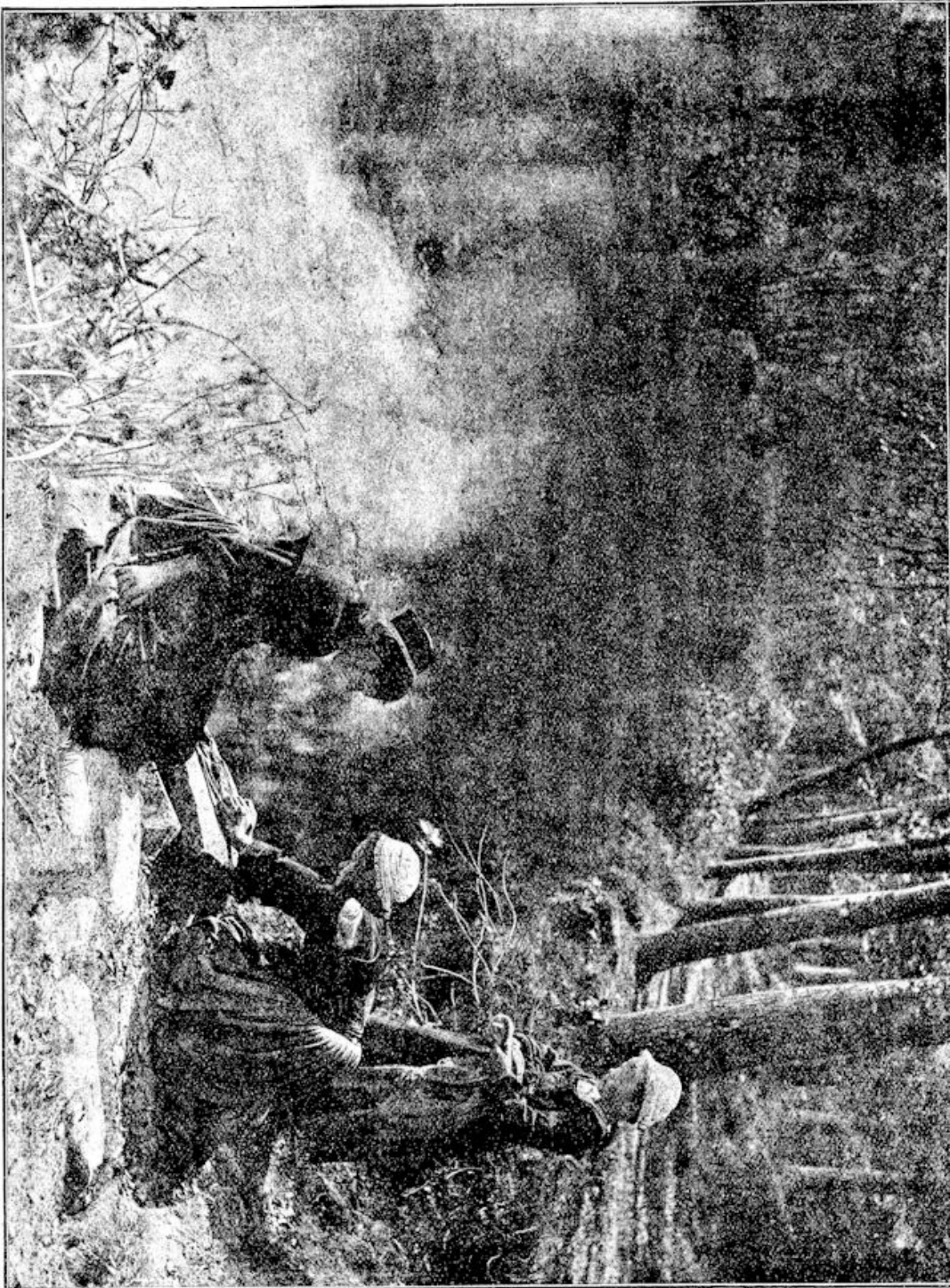
De herfstdag was zoo rijk, zoo rijk
 Vol zonnegoud en licht —
 Vol tinte' en verve' en kleurenpracht,
 Als een héél mooi gedicht.

De blaren ware' rood en goud
 En goud lag op den grond —
 Zoo wonder lag er overal
 Dat gouden licht in 't rond.

Maar door de landen zong de wind
 Vol droef geheim zijn zang —
 En tusschen al die gouden pracht
 Voelde ik mij droef en bang.

Want 's avonds zijn de blaren dood
 En staan de boomen arm — —
 Want 's morgens rijst de herfstdag rijk
 En 's avonds zinkt hij arm.

LIDY VAN EIJSSELSTEIJN.

AAN DE BEEK

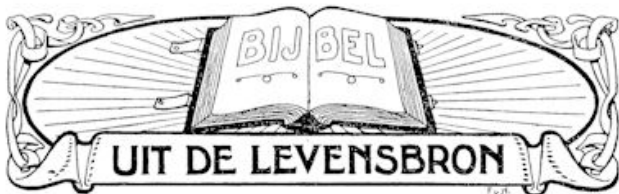
MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUIYPER, J. H. KUIYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, C. STRIJDER, MARION VEREN. EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ
REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN
Verschijnt den 2den Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

ZIJ MERKTEN DAAR NIET OP.

De Heere sprak wel tot Manasse en tot zijn volk, maar zij merkten daar niet op. 2 Kron. 33 : 10.

Als er ooit iemand gewaarschuwd is geworden, dan is het wel koning Manasse geweest.

In zijn jeugd heeft zijn vader, de vrome koning Hiskia, hem gesproken over de wet van den Heere, zijn God.

Het is een groot voorrecht, vrome ouders te hebben; hun waarschuwingen en vermaningen treffen vaak diep en ze worden soms nog herdacht, wanneer God die vrome ouders reeds lang tot Zich heeft genomen.

Manasse is gewaarschuwd geworden door de geschiedenis van het volk Israëls. In die geschiedenis kwam het uit, dat het een godvreezend volk welgaat, maar ook, dat de Heere met Zijn straffen komt, als zijn volk van Hem afwijkt en andere goden gaat dienen.

Manasse is gewaarschuwd geworden, telkens opnieuw, als hij den dienst in den tempel bijwoonde en als hij zich daar bevond in de tegenwoordigheid Gods.

Al die waarschuwingen hebben niet gebaat; Manasse heeft gruwel op gruwel gestapeld en, als meer dan één koning vóór hem, heeft hij zijn weg voor den Heere bedorven. Toen heeft de Heere hem op

andere wijze gewaarschuwd, hem en zijn volk. Toen heeft God Zijn profeten gezonden, om in Zijn Naam het naderend oordeel aan te kondigen. Toen heeft het geklonken: „Zie, ik zal een kwaad over Jeruzalem brengen, dat een ieder die het hoort, beide zijne ooren klinken zullen, en ik zal over Jeruzalem het meetsnoer van Samaria trekken, mitsgaders het paslood van het huis Achabs, en ik zal Jeruzalem uitwischen, gelijk als men eenen schotel uitwischt: men wischt dien uit, en men keert hem om op zijne holligheid.”

En nòch Manasse nòch zijn volk hebben naar deze vermaningen gehoord. De Heere sprak wel tot hem en tot zijn volk, maar zij merkten daar niet op. Het spreken des Heeren maakte geen indruk; het werd gehoord en dan... ging Manasse weer den ouden gang en 't volk van Juda volgde den koning na.

Zie, hoe het gaat met den zondaar, wanneer God zelf hem niet opmerkende maakt. Dat zondaarshart is niet te roeren. De Heere komt met Zijn vermaningen, maar dat hart blijft ongevoelig. Het trilt ook niet even van ontroering. Het trekt zich van alles niets aan. Het heeft zelfs niet voor de aangekondigde straf. Het houdt vast aan de zonde en droomt nog van vrede, als het gevaar reeds nabij is.

En dan, eindelijk, komt het strafgericht des Heeren als een laatste waarschuwing. Juda heeft het ondervonden en Manasse heeft het ervaren en toen, eindelijk, is het harde hart van den koning week geworden; toen is dat onverschillige hart opmerkende geworden en is Manasse met boete en berouw weergekeerd tot den God van zijn vaderen.

* * *

Ook tot ons komt de Heere met Zijn waarschuwingen en vermaningen.

Helaas, wij merken er vaak maar zoo weinig op. De Heere dringt ons tot geloof en bekeering; Hij doet dat, door tot ons te spreken door Zijn Woord; door Zijn dienaars uit te zenden met de prediking: Bekeert u! En dan kunnen wij zoo onopmerkende zijn. Wij hooren wel, maar wij verstaan niet. Wij hooren wel, maar wij stellen uit. Wij hooren wel, maar we hebben duizend verontschuldgingen.

En steeds weer komen dan nieuwe waarschuwingen. Steeds worden ze ernstiger en dringender. De Heere spreekt tot ons door tegenslag in zaken, door ons op het ziekbed neer te leggen, door ons te brengen, daar, waar we niet zijn willen.

Tot we eindelijk opmerkende worden. Tot de Heere zóó ernstig vermaant, zóó dringend roept, zóó streng straft, dat we niet langer doof kunnen blijven en ons naar Hem toekeeren.

En dan, ja, dan zien we, hoe onopmerkende we waren, dan weten we, hoe onverschillig ons hart was, hoe koud en hoe onbewogen en dan schamen we ons.

* * *

Ja, we schamen ons, maar ach, ook als wij tot den Heere gekomen zijn met een oprecht berouw, is het toch nog wel vaak, dat wij door onze zonde en schuld weer scheiding maken tusschen God en onze ziel.

Dan spreekt de Heere wel tot ons, wil Hij ons tot Zich terugbrengen, maar ook dan kunnen we vaak zoo onopmerkende zijn en is het, alsof we nog nooit tot Hem in het geloof onze toevlucht hadden genomen. Als de Heere dan niet aanhield, niet steeds dringender tot ons sprak, niet door allerlei levensomstandigheden, door straffen en vermaningen ons opmerkende maakte, wij zouden nooit tot Hem terugkeeren.

Wij zijn niet trouw, maar God is trouw. Wij komen uit onszelf niet terug, maar God brengt ons terug. Wij worden uit onszelf niet opmerkende, maar God maakt ons opmerkende.

Misschien, als gij dit leest, zijt ge op een verkeerden weg, leeft gij uw leven zonder God. Denk er dan om, dat de Heere ook nu tot u spreekt. Hij komt tot u met Zijn vermaningen. Hij vermaant u, door u de geschiedenis van Manasse en het volk van Juda in herinnering te brengen.

Merk daar nu op. Kom eens even tot stilstand. Denk eens een oogenblik na.

Heeft de Heere nog niet genoeg aan uw ziel gearbeitet? Heeft Hij niet van uw eerste levensbegin af tot u gesproken? Draagt ge Zijn teeken en zegel niet aan uw voorhoofd? Leerde uw moeder u niet, uw knieën te buigen? Zijt ge niet onderwezen uit Gods Woord? Is dat nog niet genoeg? Waarom

merkt ge dan niet op? Waarom blijft ge zoo onverschillig?

Denk eens na over uw leven. Hebt ge Gods leiding in uw leven nog nooit gezien? Sprak de Heere nog nooit tot u, als Hij het kruis u oplegde? Als Hij kwam met verdriet en moeite? Als Hij u deed neerliggen op het ziekbed? Als Hij uw dierbaren van u nam?

Nooit zult ge kunnen zeggen, dat ge het niet geweten hebt. Nooit, dat gij wel tot den Heiland uw toevlucht zoudt genomen hebben, als Hij maar eens tot u gesproken had. Nooit, dat het wel anders met u zou geworden zijn, als de heillooze gevolgen der zonde u maar vaker en duidelijker voor oogen waren gesteld.

De Heere heeft aan u gearbeid; Hij liet u niet los, Hij liet u niet gaan. Elken dag opnieuw kwam Hij en klopte Hij aan de deur van uw hart. Elken dag opnieuw vroeg Hij u: Laat Mij binnen.

En elken dag opnieuw, als gij niet opmerktet, ging Hij heen, om straks wéér te kloppen en wéér te vragen, en wéér te vermanen.

Hoe lang nog?

En nu komt Hij opnieuw tot u. „Denk om Manasse”, roept Hij u toe. „Denk om het volk van Juda.”

Zult ge nu opmerken? Zult ge nu naar den Heere gaan?

* * *

Vóoral in onzen tijd moet acht geslagen worden op de waarschuwing, die in de geschiedenis van Manasse en het volk van Juda tot ons uitgaat.

Want het is nu zooals toen. De Heere spreekt wel tot ons; Hij sprak in de laatste jaren tot ons door Zijn oordeelen, die over de heele wereld heengaan.

Oorlog, pestilentie, hongersnood! 't Eene volk staat tegen het andere volk op. De volkeren der aarde schijnen met blindheid geslagen te zijn en blindelings gaan ze hun verderf tegemoet.

De Heere spreekt wel, maar op Zijn spreken wordt zoo weinig acht geslagen en, terwijl de aarde onder onze voeten begint te wankelen, dansen de duizenden nog in hun zorgeloze vreugde voort.

Laat ons nauwlettend de teekenen der tijden gadeslaan. Wij gaan naar het einde. „Ziet, Ik heb het ulieden voorzgd.” 't Einde nadert en de teekenen van de toekomst van den Zoon des Menschen worden reeds gezien.

Nu is het nog tijd, om opmerkende te worden, nog tijd, om ons tot den Heere te keeren. Laat het met ons niet gaan als met Manasse en het volk van Juda. Toen God kwam met Zijn oordeelen, kwam plotseling het vreeselijke ontwaken.

Het ontwaken zou ook voor ons vreeselijk zijn,

De vrouw in het buitenland

als wij niet hadden gelet op de roepstemmen des Heeren. Want dan zouden we, staande voor den troon Gods, geen verontschuldiging hebben. Dan zouden we moeten zeggen: We hebben het wel geweten, maar we wilden niet.

Zalig, die luistert naar wat de Heere tot hem zegt.

Laat ons dan, ootmoedig ons buigend voor den Heere onzen God, luisteren naar wat Hij tot ons te zeggen heeft.

God zelf legge de bede op onze lippen: Spreek, Heere, uw dienstknecht hoort.

K.

Een dichteres-huisvrouw.

Of een huisvrouw-dichteres. Ik weet niet genoeg van haar om te kunnen beoordeelen, welk van die twee woorden vooraan moet staan. Maar wel weet ik, dat Fay Inchfawn verdient, dat we notitie nemen van haar en haar verzen. Want ze is niet maar alleen dichteres en huisvrouw, doch in haar verzen toont ze zich huisvrouw, schrijft ze over de moeiten en zorgen van een huisvrouw, doch komt ze er ook bovenuit, en daarom geeft haar boekske: „The verse-Book of a Homely Woman” (het verzenboek van een huisvrouw) wel waarlijk iets nieuws. Huishoudelijke werkzaamheden zijn op zichzelf noch vervelend, noch vernederend. Een Engelsche dokter heeft het zelfs uitgesproken dat de vrouwen vroeger, toen ze nog huisvrouwen waren, over 't geheel een betere gezondheid bezaten dan tegenwoordig, nu ze in betrekking zijn op allerlei kantoren of in fabrieken. Maar wanneer een vrouw geheel opgaat in de huishoudelijke beslommeringen, wanneer de werkzaamheden, ook al mee door gebrek aan hulp, zoo toenemen, dat er voor ontspanning, voor lezen, voor muziek geen tijd overblijft, dan loopt een vrouw gevaar een huissloofje te worden. Als ze tenslotte van niets meer weet dan van stoffen en vegen en stoppen en mazen en koken (ik herhaal het, op zichzelf volstrekt geen vernederende werkzaamheden) dan weet ze eigenlijk niet precies meer wat ze met zichzelf moet beginnen, als de kinderen groot zijn geworden en uit huis zijn en de werkzaamheden dusdoende veel verminderden. Dit laatste wordt nogal eens vergeten

wanneer het gaat over 't meeleven van de vrouw op allerlei ander dan beslist huishoudelijk terrein. Pas nog hoorde ik iemand beweren, dat de mannen medelijden hebben met de vrouwen, omdat ze niet meer stil thuis kunnen blijven, doch mee optrekken moeten in den strijd. Het kan nu wel niet anders, maar toch: de gelukkige tijd was voor de vrouw voorbij! Alsof heel veel vrouwen niet met hun veertigste, of vijf en veertigste jaar, als de kinderen meerendeels volwassen zijn of in ieder geval grooter worden, geroepen worden tot heel andere en dikwijls nog moeilijker zorgen dan die van kleeren heel houden! En alsof de vrouw, die dit vergeet wanneer de kinderen klein zijn, en zich opsluit in haar eigen beperkt kringetje, hiervan niet later zelf de wrange vruchten zal plukken, doordat haar grootere kinderen in haar geen leidsvrouw vinden!

Maar ik dwaal af. Fay Inchfawn doet ons zien, dat een huisvrouw 't wel druk, heel druk kan hebben, en dat toch haar geest zich kan verheffen boven 't neerhalende alledaagsche.

Zelf vertelt ze in „The Girls own paper” hoe ze haar verzen schreef. De ideeën komen tot haar als ze bezig is met stoffen en vegen of met het maken van puddingen. Een van haar beste ideeën kwam in haar op toen 't waschdag was. Terwijl een deel van 't witte goed opkookte had ze tijd even naar boven te gaan en haar vers op te schrijven. Maar 't was al over twaalfen. Ze hoorde de tuindeur dicht vallen en haar dochtertje roepen: „Waar is moeder?” Meteen kwam 't kind al boven.

Ze gaf het haar eten en keerde tot haar verzen terug, in de hoop, althans 't voornaamste van haar gedachten op te kunnen schrijven. Doch zooals kinderen zijn: minstens zeven keer kwam de kleine, om allerlei verschillende redenen, weer binnen. Op 't laatst deed onze dichteres de deur op slot; weer werd er geklopt, maar de schrijfster schreef in stille woede (geen al te dichtertelijke maar wel begrijpelijke stemming) verder. Toen klonk het buiten triumfantelijk: „Maar ik ben het niet, die u noodig heb! 't Is vader!” De lezeressen, vooral zij die verloofd zijn, raden de rest. Enfin, 't gedicht werd toch op 't laatst afgeschreven. 't Was „Een vrouw in het hospitaal”, en één van de critici, mevr. Coulson Kemahan, schrijft ervan, dat ze 't niet met droge oogen kon lezen.

Nu meene niemand, dat op deze wijze machtige gedichten, die voor alle tijden waarde hebben, tot stand komen. Doch wanneer een vrouw, die niet maar oppervlakkig, doch die diep leeft, iets van haar ervaringen in schoonen vorm aan andere vrouwen geeft, kan dat geschenk voor velen tot steun en bemoediging zijn. De meeste vrouwen vatten het zóó op: of huisvrouw, of studeerende en

5e Toer: 3 l. st., één stokje, * 5 l. st., 2 stokjes, 7 l. st., 2 stokjes, van * 4 maal herh., dan 5 l. st., 2 stokjes, 7 l. st., verbinden.

6e Toer: 3 l. st., één stokje, * 7 l. st., 2 stokjes, 4 l. st., één stokje in den middelsten van de 7 l. steken v. d. v. t., 4 l. st., 2 stokjes, van * 4 maal herh., verv. 7 l. st., 2 stokjes, 4 l. st., één stokje, 4 l. st., verbinden.

7e Toer: 3 l. st., één stokje, * 9 l. st., 2 stokjes, 4 l. st., 1 stokje, 1 st. oversl., 1 stokje, 4 l. st., 2 stokjes, van * 4 maal herh., verv. 9 l. st., 2 stokjes, 4 l. st., één stokje, 1 l. st., één stokje, 4 l. st., en dan weer verbinden.

8e Toer: 3 l. st., één stokje, * 9 l. st., 2 stokjes, 4 l. st., 1 stokje, 2 maal: 1 l. st., één st. v. d. v. t. oversl., 1 stokje, dan 4 l. st., 1 stokje, van * 5 maal herh., maar alleen na de laatste 4 l. st. niet meer 2 stokjes, maar verbinden.

9e Toer: 3 l. st., één stokje, * 10 l. st., 1 stokje, 3 maal 1 l. st., 1 stokje, 4 l. st., 2 stokjes, van * 5 maal herh. op de tweede laatste stokjes na.

10e Toer: Bij dezen toer komen de 3 l. st. boven de drie l. st. van d. v. t., daar de stervorm in d. l. t. zijn grootste breedte bereikt heeft en nu de 2 stokjes naar binnen inspringen. 15 l. st., * 2 stokjes, 4 l. st., 3 door 1 l. st. gescheiden stokjes, welke komen op de 3 l. st. tusschen de 4 stokjes v. d. v. t., 4 l. st., 2 stokjes, dit wordt van * 5 maal herhaald, maar alleen in plaats van 15 l. st. gedurig 12 l. st. en dan aan het eind weer één stokje, en verbinden aan den 3en van de 1en l. st.

Dit wordt bij de volgende toeren ook zoo gedaan.

11e Toer: 16 l. st., * 2 stokjes, 4 l. st., 2 door één l. st. gescheiden stokjes, 4 l. st., 2 stokjes, van * 5 maal herh., maar dan inplaats van 16, 13 l. st. en den laatsten keer weer 1 stokje en verbinden.

12e Toer: 10 l. st., 1 stokje op d. m. der 13 l. st. v. d. v. t., 7 l. st., 2 stokjes, 4 l. st., 1 stokje, 4 l. st., 2 stokjes en dan weer 7 l. st., 1 stokje enz.

13e Toer: 12 l. st., 2 door één l. st. gescheiden stokjes, 9 l. st., 2 stokjes, 7 l. st., 2 stokjes, dan weer 9 l. st., 2 door één st. gesch. stokjes enz.

14e Toer: 12 l. st., 1 stokje, 2 maal 1 l. st., één stokje, 9 l. st., 2 stokjes, 5 l. st., 2 stokjes, 9 l. st., dan weer één stokje en 2 maal 1 l. st., 1 stokje en 9 l. st. enz.

15e Toer: 12 l. st., 1 stokje, 3 maal 1 l. st., 1 stokje, 9 l. st., 2 stokjes, 3 l. st., 2 stokjes; dan weer 9 l. st. en 1 stokje, waarna 3 maal 1 l. st., 1 stokje enz.

16e Toer: 12 l. st., 1 stokje, 4 maal 1 l. st., 1 stokje, 9 l. st., 2 stokjes, 1 l. st., 2 stokjes, 9 l. st. enz.

17e Toer: 12 l. st., 1 stokje, 5 maal 1 l. st., 1

stokje, 9 l. st., 3 stokjes, 9 l. st.; dan weer 1 stokje en 5 maal 1 l. st., 1 stokje enz.

18e Toer: 4 l. st., een stokje en dan verv. 1 l. st., 1 stokje, waarbij op elke 3 stokjes één stokje op het middelste moet komen.

19e Toer: 8 l. st. een picot maken, door in den 4en l. st. van den 8 l. st. een halven vasten st. te werken; verv. een stokje, een picot van 4 l. st. De stokjes komen in de openingen tusschen de stokjes van d. v. t. 8 maal afwisselend een v. st., een picot: dan een stokje, een picot, 2 maal een dubbelstokje, een picot, dan een stokje, 1 picot en verv. weer 8 maal 1 v. een picot, totdat men bij den laatsten sterpunt eindigt met 1 stokje, een picot, een dubb. stokje, een picot en dan verbinden. De koordjes en de slingers worden van l. st. gehaakt. De kwastjes in het rond, hangen aan een eindje l. st. of aan een dubbel draadje van ongeveer 1½ c.M. Het onderste kwastje, dat wat grooter is, wordt direct aan het netje verbonden. De lengte der koorden is naar verkiezing. De wijfde van het netje kan altijd vergroot worden, door meer losse st. tusschen de stervormen aan te brengen.

VERGADERING-INDRUKKEN

Woensdag 12 Oct. 1921 hield de Ned. Chr. Vrouwenbond haar tweede jaarvergadering.

Nu ja, zeggen de lezeressen van „Meisjesleven”, wat hebben wij daar mee te maken? Als het nu nog een meisjes-organisatie betrof!

Maar die zoo praten kijken niet verder dan haar neus lang is, of, beter gezegd, dan haar jaren reiken. Want op de meisjes-leeftijd volgt toch die der vrouw, en dan. . . . . Ja, eerlijk gezegd, juist van haar, die nu meisjes zijn, verwacht ik veel voor de latere bloei van deze onze Christelijke Vrouwenbond. En juist daarom zou ik zoo gaarne willen, dat er, op welke wijze dan ook, eenig contact was tusschen deze vrouwenbond en de organisatie's, die onze jonge meisjes vereenigen; dat de bond het niet maar alleen van het toeval en de goede gezindheid van een redactrice of leidster liet afhangen, of er aan onze jonge meisjes al dan niet iets van den Vrouwenbond en 't bondsleven verteld zal worden. Deze mijn eerste indruk was te sterker, omdat er ook op deze jaarvergadering over heel veel dingen gesproken is, doch de leden van den Vrouwenbond niet of bijna niet beschouwd werden als degenen, die nu haar meer of minder hel-

der lichtende fakkel dragen, om die straks aan wie na haar komen over te reiken.

En nu wil ik een, voor onze vrouwen ietwat beschamende bekentenis doen. Maar ik wil erbij voegen, dat het feit toch begrijpelijk is. En wel deze: op de jaarvergadering bleek ook nu weer, dat onze vrouwen nog niet recht aan 't vereenigingsleven gewoon zijn. Dat iemand, wie 't eigenlijk niet eens aanging, vreeselijk boos werd omdat een ander lid een volkomen geoorloofde vraag stelde, komt, misschien, ook wel eens onder mannen voor. Maar dat er gestemd wordt over bestuursleden, terwijl nauwelijks de helft van de leden precies weet, wie de tegen-candidaten zijn; dat er, staande de vergadering, candidaten van een afdeeling afvallen, waarover dat afdeulingsbestuur zich natuurlijk niet met haar leden heeft verstaan, terwijl er nog andere candidaten bijgeplaatst worden, hoewel daartoe in 't orgaan van den bond een datum was gesteld, dat was toch wel een beetje erg „vrouwelijk”. Een uitslag van de stemming werd dan ook maar niet bekend gemaakt. En nu zou ik deze onze schande, die door onze onervarenheid wel te verontschuldigen is, niet aan de lezeressen van ons blad vertellen, wanneer ik niet wist, dat er onder onze jonge meisjes een krachtig vereenigingsleven opbloeit. Zij, als jongeren, kunnen zich nog gemakkelijker in de, voor de vrouw nieuwe, levensomstandigheden inwerken als wij, ouderen. En daarom wilde ik heur dezen raad geven: veronachtzaam ook de technische zijde van uw vereenigingsleven niet; laat de leiding correct, niet dwingend, maar ook niet slap zijn. Zoolang alles op rolletjes loopt is een verzuim in den vorm niet zoo erg en wordt het gemakkelijk vergeven, maar wanneer er meeningsverschillen komen, veroorzaken juist de technische fouten soms groote ontevredenheid. Met deze mijn „indruk” kunnen dus juist de lezeressen van M. L. winst doen. —

Zal ik nog iets zeggen over de referaten? De acoustiek van de zaal was blijkbaar slecht: Mej. Barger was moeilijk te verstaan, maar haar rede wordt opgenomen in „De Christenvrouw”.

Zelfs om oud-Minister Bijleveld te volgen moest men zich inspannen. Van *zijn* rede was mijn indruk, dat zelfs de presidente 't niet in alles met hem eens was.

En nu hoop ik dat men deze mijn „indrucken” zal willen beschouwen in 't juiste licht, n.l. in dat van opbouwende critiek. De N. Chr. V. B. telt nu ruim 1600 leden; er moeten er veel meer komen, doch dit kan alleen, wanneer ook onder onze jongeren belangstelling gewekt wordt en wanneer men van eigen fouten leeren wil. Het „oude” vrouwenleven was in veel opzichten gemakkelijker, maar dat mag

er ons niet toe brengen ons aan 't nieuwe te onttrekken.

J. M. W.—W.

UW WIL GESCHIEDE.

Als 't leed maar verre is
Kan ik wel stille zijn,
En zeggen: „Vader-mijn
Doe wat Uw wille is —
Zend angst of droefenis
Of leed — of pijn.”

Maar als 't gekomen is
Zeg ik dat al niet meer,
Als mij mijn liefde en eer,
Mijn vreugd ontnomen is,
Klaag ik vol droefenis:
„Ach, waartoe, Heer?”

META G.

TOEKOMSTPLANNEN

(Bij de plaat)

't Is een gewichtig werk, dat plannen maken!
Gewichtig en ernstig.

Maar bij al dat gewicht en bij al dien ernst lichten hun oogen van niet in te houden vreugde en is er tusschen hen beiden een sfeer van sterk geluk.

Want dat, wat in haar geleefd heeft van het oogenblik af dat het kind in haar sterven ging en de vrouw begon te ontwaken, dat zal nu, en misschien heel spoedig, in vervulling gaan.

En waarvan hij gedroomd heeft, de rust van een thuis, die zijn jonge levenskracht rijpen zal, ook dat is al dichtbij gekomen en staat aanstonds aan te vangen.

Zie, het zal een huisje zijn, ergens, en daarin zul-

len schatten worden ingedragen van veel waarde. Kostbare meubelen en zwaar-omlijste spiegels en kleurige tapijten en...? Ach, ik geloof het niet.

Maar daar zal een hoop worden ingedragen, de

maakt dubbel stralend deze dagen en de volgende. Hoop geeft vreugde voor vele jaren, — doch een hart dat zijn hoop missen moet is armelijk en berooid.

TOEKOMSTPLANNEN

gezamenlijke verwachtingen van twee jonge mensen, die beloften in zich houden van méér zonneschijn en méér vreugde en méér geluk.

Niet waar? Het zal mooi zijn, maar met de jaren zal het nog heerlijker worden, en de hoop daarop

Maar een klein huisje zal het zijn, en o zoo eenvoudig. Doch groot genoeg zal het wezen om veel te bevatten. Ja, zoo groot zal het zijn, dat huisje, dat het bevatten kan de onvergetelijke vreugden van het hoogtij des levens.

Zie, nu zitten ze daar.

Tezamen.

En het kan best zijn dat ze het over heel praktische dingen hebben, waarbij alles wat ik daarnet over hen en hun toekomstig thuis zei, oppervlakkig beschouwd, wel wat ijl kan lijken.

Maar we weten beter.

Want in zich bewaren zij die blijde hoop, terwijl hun oogen lichten en hun woorden blij zijn.

En de vervulling van hun verlangen is nabij.

P. v. R.

INTELLECTUEELE OPVOEDING

Inleiding.

De schrijfster van dit en de hierop volgende artikelen onder het opschrift *Intellectuële Opvoeding* bedoelt niet een handleiding voor meisjesopvoeding in het algemeen te geven. Zij wil slechts eenige belangrijke overgangen in het jonge meisjesleven belichten in hun beteekenis voor het latere leven der vrouw. Hierbij zal dan vooral uitkomen het verschil tusschen geloovigen en niet-geloovigen wat betreft de jaren waarvan een Engelsche opvoedster onlangs schreef dat: „bij de vrouw zoo menigmaal een matte blik of een bepaalde uitdrukking, hetzij van zorg, hetzij van ongeluk, het blijmoedig waas der meisjesjaren op het aangezicht heeft vervangen.”

Voor op- en aanmerkingen houdt de schrijfster zich aanbevolen. Men zende ze onder E. B. K. aan de Redactie.

I.

Algemeene opmerkingen.

De tijden zijn lang voorbij, dat het voor een meisje uit onze middenstanden voldoende werd geacht, zoo zij lezen, schrijven en wat rekenen kon op haar veertiende of vijftiende jaar en men den tijd die haar dan nog scheidde van haar „bestemming”, besteedde aan vrouwelijke handwerken en huishoudelijke bezigheden. In de laatste halve eeuw is er zooveel wijziging en variatie gekomen in wat we hierboven „haar bestemming” noemden en de eischen om daaraan te voldoen zijn zóó veranderd, dat wij beslist noodig hebben een *intellectuële opvoeding*, d.w.z. een vorming waardoor het jonge meisje de eigenschap verkrijgt om bij alles haar oordeel te gebruiken, reden waarom we het verstand zoo hebben te vormen, dat we het „school-

sche” geleerde, zoowel als de praktische huishoudelijke en andere kundigheden daaraan dienstbaar weten te maken. We hebben in eigen omgeving wel voorbeelden voor de hand om ons te overtuigen, dat een meisjesopvoeding, die in kleeding, (= opschik), manieren, (aangeleerd, niet-natuurlijke gemaniereerdheid), en vermaken (zinledige, tijddoedende), haar kracht zoekt, zonder degelijke geestesinspanning bij het meisje te bevorderen, oorzaak wordt van een ledig, zoo al niet mislukt vrouwenleven en een vaak zieligen ouden dag. In plaats van uit te zetten en rijp te worden, kromp de geest van menig welopgevoed (?) jong meisje in. Geen vooruitgang, maar meestal zelfs teruggang in vlugheid van denken en verbeelding, in begeerte naar kennis, in kracht van redenen, zoodat bij menige jonge vrouw, getrouwd of niet, vóór zij de veertiger jaren bereikt „de fut er uit raakt”, zoo men zegt. Boeken over meer dan gewone levensdingen, van meer wijsgeerigen of socialen aard, zelfs verzen, die zij als jong meisje wist *Kunst* te zijn, gaan nu boven 't bereik van haar verstand of kosten haar te veel moeite om er zich weer „in te zetten”. Waar dit zoo is, zij vlugheid en vuur heeft verloren door onverbruikte geestvermogens, zijn de krachten der vrouw dikwijls gebroken onder een last van kleine zorgen, kleine genoegens en kleine belangen die, om haar zóó te sloopen, ten minste *groot* hadden moeten zijn. Deze aftakeling van zoo menige vrouw is te wijten aan een verwaarloosd, hoogst belangrijk deel harer opvoeding, dat der verstandontwikkeling, wat nog heel iets anders inhoudt dan onderwijs en het aanbrengen van praktische levenskundigheden alleen. Leeren zien en opmerken, vergelijken en onderscheiden, klaarheid en vaardigheid krijgen om haar gedachten goed te leren uitdrukken, geduldig, nauwkeurig en systematisch leeren werken, ook in 't huishoudelijke, niet naar een inval van 't oogenblik maar naar een vasten regel, 't behoort alles tot een intellectuële meisjesopvoeding. Daarbij moet een geest van belangstelling en onderzoek worden opgewekt, ook naar sociale toestanden en *het genot* van geestesinspanning als zoodanig worden gesmaakt. De leeftijd van het jonge meisje brengt de neiging mee zichzelf belangwekkend te vinden. Met tact moeten de gedachten geleid worden van het Ik op het leven zelf en de *persoonlijke* taak die dit leven biedt. Het is niet de veelheid van weten maar het bevorderen der vatbaarheid om te weten en de lust om te leeren wat het leven te leeren geeft. Het meisjesleven zal dan meer beheerscht worden door een inwendig licht dan door omstandigheden van buitenaf. Het zal niet zijn een probeeren van dit of dat, maar een levenskeuze, een roeping, als resul-

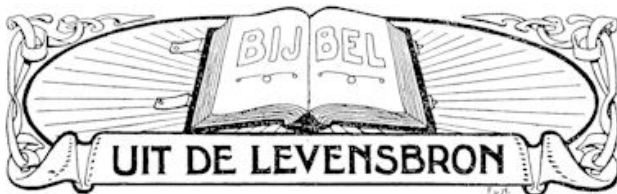
MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUIYPER, J. H. KUIYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, C. STRIJDER, MARION VEREN. EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW, J. GZ. ENZ.
REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMACHTSCHAAP E. J. BOSCH J.B.Z.N. TE BAARN
Verschijnt den 2den Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheel jaargang.

ZIJ MERKTEN DAAR NIET OP.

De Heere sprak wel tot Manasse en tot zijn volk, maar zij merkten daar niet op. 2 Kron. 33 : 10.

Als er ooit iemand gewaarschuwd is geworden, dan is het wel koning Manasse geweest.

In zijn jeugd heeft zijn vader, de vrome koning Hiskia, hem gesproken over de wet van den Heere, zijn God.

Het is een groot voorrecht, vrome ouders te hebben; hun waarschuwingen en vermaningen treffen vaak diep en ze worden soms nog herdacht, wanneer God die vrome ouders reeds lang tot Zich heeft genomen.

Manasse is gewaarschuwd geworden door de geschiedenis van het volk Israëls. In die geschiedenis kwam het uit, dat het een godvreezend volk welgaat, maar ook, dat de Heere met Zijn straffen komt, als zijn volk van Hem afwijkt en andere goden gaat dienen.

Manasse is gewaarschuwd geworden, telkens opnieuw, als hij den dienst in den tempel bijwoonde en als hij zich daar bevond in de tegenwoordigheid Gods.

Al die waarschuwingen hebben niet gebaat; Manasse heeft gruwel op gruwel gestapeld en, als meer dan één koning vóór hem, heeft hij zijn weg voor den Heere bedorven. Toen heeft de Heere hem op

andere wijze gewaarschuwd, hem en zijn volk. Toen heeft God Zijn profeten gezonden, om in Zijn Naam het naderend oordeel aan te kondigen. Toen heeft het geklonken: „Zie, ik zal een kwaad over Jeruzalem brengen, dat een ieder die het hoort, beide zijne ooren klinken zullen, en ik zal over Jeruzalem het meetsnoer van Samaria trekken, mitsgaders het paslood van het huis Achabs, en ik zal Jeruzalem uitwisschen, gelijk als men eenen schotel uitwischet: men wischet dien uit, en men keert hem om op zijne holligheid.”

En nòch Manasse nòch zijn volk hebben naar deze vermaningen gehoord. De Heere sprak wel tot hem en tot zijn volk, maar zij merkten daar niet op. Het spreken des Heeren maakte geen indruk; het werd gehoord en dan... ging Manasse weer den ouden gang en 't volk van Juda volgde den koning na.

Zie, hoe het gaat met den zondaar, wanneer God zelf hem niet opmerkende maakt. Dat zondaarshart is niet te roeren. De Heere komt met Zijn vermaningen, maar dat hart blijft ongevoelig. Het trilt ook niet even van ontroering. Het trekt zich van alles niets aan. Het heeft zelfs niet voor de aangekondigde straf. Het houdt vast aan de zonde en droomt nog van vrede, als het gevaar reeds nabij is.

En dan, eindelijk, komt het strafgericht des Heeren als een laatste waarschuwing. Juda heeft het ondervonden en Manasse heeft het ervaren en toen, eindelijk, is het harde hart van den koning week geworden; toen is dat onverschillige hart opmerkende geworden en is Manasse met boete en berouw weergekeerd tot den God van zijn vaderen.

* * *

Ook tot ons komt de Heere met Zijn waarschuwingen en vermaningen.

Helaas, wij merken er vaak maar zoo weinig op. De Heere dringt ons tot geloof en bekeering; Hij doet dat, door tot ons te spreken door Zijn Woord; door Zijn dienaars uit te zenden met de prediking: Bekeert u! En dan kunnen wij zoo onopmerkende zijn. Wij hooren wel, maar wij verstaan niet. Wij hooren wel, maar wij stellen uit. Wij hooren wel, maar we hebben duizend verontschuldgingen.

En steeds weer komen dan nieuwe waarschuwingen. Steeds worden ze ernstiger en dringender. De Heere spreekt tot ons door tegenslag in zaken, door ons op het ziekbed neer te leggen, door ons te brengen, daar, waar we niet zijn willen.

Tot we eindelijk opmerkende worden. Tot de Heere zóó ernstig vermaant, zóó dringend roept, zóó streng straft, dat we niet langer doof kunnen blijven en ons naar Hem toekeeren.

En dan, ja, dan zien we, hoe onopmerkende we waren, dan weten we, hoe onverschillig ons hart was, hoe koud en hoe onbewogen en dan schamen we ons.

* * *

Ja, we schamen ons, maar ach, ook als wij tot den Heere gekomen zijn met een oprecht berouw, is het toch nog wel vaak, dat wij door onze zonde en schuld weer scheiding maken tusschen God en onze ziel.

Dan spreekt de Heere wel tot ons, wil Hij ons tot Zich terugbrengen, maar ook dan kunnen we vaak zoo onopmerkende zijn en is het, alsof we nog nooit tot Hem in het geloof onze toevlucht hadden genomen. Als de Heere dan niet aanhield, niet steeds dringender tot ons sprak, niet door allerlei levensomstandigheden, door straffen en vermaningen ons opmerkende maakte, wij zouden nooit tot Hem terugkeeren.

Wij zijn niet trouw, maar God is trouw. Wij komen uit onszelf niet terug, maar God brengt ons terug. Wij worden uit onszelf niet opmerkende, maar God maakt ons opmerkende.

Misschien, als gij dit leest, zijt ge op een verkeerden weg, leeft gij uw leven zonder God. Denk er dan om, dat de Heere ook nu tot u spreekt. Hij komt tot u met Zijn vermaningen. Hij vermaant u, door u de geschiedenis van Manasse en het volk van Juda in herinnering te brengen.

Merk daar nu op. Kom eens even tot stilstand. Denk eens een oogenblik na.

Heeft de Heere nog niet genoeg aan uw ziel gearbeitet? Heeft Hij niet van uw eerste levensbegin af tot u gesproken? Draagt ge Zijn teeken en zegel niet aan uw voorhoofd? Leerde uw moeder u niet, uw knieën te buigen? Zijt ge niet onderwezen uit Gods Woord? Is dat nog niet genoeg? Waarom

merkt ge dan niet op? Waarom blijft ge zoo onverschillig?

Denk eens na over uw leven. Hebt ge Gods leiding in uw leven nog nooit gezien? Sprak de Heere nog nooit tot u, als Hij het kruis u oplegde? Als Hij kwam met verdriet en moeite? Als Hij u deed neerliggen op het ziekbed? Als Hij uw dierbaren van u nam?

Nooit zult ge kunnen zeggen, dat ge het niet geweten hebt. Nooit, dat gij wel tot den Heiland uw toevlucht zoudt genomen hebben, als Hij maar eens tot u gesproken had. Nooit, dat het wel anders met u zou geworden zijn, als de heillooze gevolgen der zonde u maar vaker en duidelijker voor oogen waren gesteld.

De Heere heeft aan u gearbeid; Hij liet u niet los, Hij liet u niet gaan. Elken dag opnieuw kwam Hij en klopte Hij aan de deur van uw hart. Elken dag opnieuw vroeg Hij u: Laat Mij binnen.

En elken dag opnieuw, als gij niet opmerktet, ging Hij heen, om straks wéér te kloppen en wéér te vragen, en wéér te vermanen.

Hoe lang nog?

En nu komt Hij opnieuw tot u. „Denk om Manasse”, roept Hij u toe. „Denk om het volk van Juda.”

Zult ge nu opmerken? Zult ge nu naar den Heere gaan?

* * *

Vóoral in onzen tijd moet acht geslagen worden op de waarschuwing, die in de geschiedenis van Manasse en het volk van Juda tot ons uitgaat.

Want het is nu zooals toen. De Heere spreekt wel tot ons; Hij sprak in de laatste jaren tot ons door Zijn oordeelen, die over de heele wereld heengaan.

Oorlog, pestilentie, hongersnood! 't Eene volk staat tegen het andere volk op. De volkeren der aarde schijnen met blindheid geslagen te zijn en blindelings gaan ze hun verderf tegemoet.

De Heere spreekt wel, maar op Zijn spreken wordt zoo weinig acht geslagen en, terwijl de aarde onder onze voeten begint te wankelen, dansen de duizenden nog in hun zorgeloze vreugde voort.

Laat ons nauwlettend de teekenen der tijden gadeslaan. Wij gaan naar het einde. „Ziet, Ik heb het ulieden voorzgd.” 't Einde nadert en de teekenen van de toekomst van den Zoon des Menschen worden reeds gezien.

Nu is het nog tijd, om opmerkende te worden, nog tijd, om ons tot den Heere te keeren. Laat het met ons niet gaan als met Manasse en het volk van Juda. Toen God kwam met Zijn oordeelen, kwam plotseling het vreeselijke ontwaken.

Het ontwaken zou ook voor ons vreeselijk zijn,

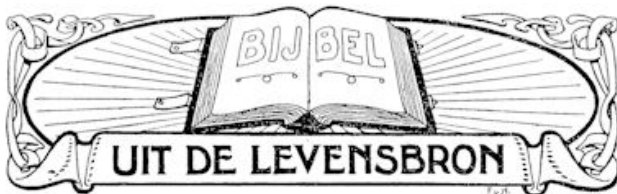
MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUIYPER, J. H. KUIYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, C. STRIJDER, MARION VEREN. EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ
REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMACHTSCHAAP E. J. BOSCH J.BZN. TE BAARN
Verschijnt den 2den Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheel jaargang.

ZIJ MERKTEN DAAR NIET OP.

De Heere sprak wel tot Manasse en tot zijn volk, maar zij merkten daar niet op. 2 Kron. 33 : 10.

Als er ooit iemand gewaarschuwd is geworden, dan is het wel koning Manasse geweest.

In zijn jeugd heeft zijn vader, de vrome koning Hiskia, hem gesproken over de wet van den Heere, zijn God.

Het is een groot voorrecht, vrome ouders te hebben; hun waarschuwingen en vermaningen treffen vaak diep en ze worden soms nog herdacht, wanneer God die vrome ouders reeds lang tot Zich heeft genomen.

Manasse is gewaarschuwd geworden door de geschiedenis van het volk Israëls. In die geschiedenis kwam het uit, dat het een godvreezend volk welgaat, maar ook, dat de Heere met Zijn straffen komt, als zijn volk van Hem afwijkt en andere goden gaat dienen.

Manasse is gewaarschuwd geworden, telkens opnieuw, als hij den dienst in den tempel bijwoonde en als hij zich daar bevond in de tegenwoordigheid Gods.

Al die waarschuwingen hebben niet gebaat; Manasse heeft gruwel op gruwel gestapeld en, als meer dan één koning vóór hem, heeft hij zijn weg voor den Heere bedorven. Toen heeft de Heere hem op

andere wijze gewaarschuwd, hem en zijn volk. Toen heeft God Zijn profeten gezonden, om in Zijn Naam het naderend oordeel aan te kondigen. Toen heeft het geklonken: „Zie, ik zal een kwaad over Jeruzalem brengen, dat een ieder die het hoort, beide zijne ooren klinken zullen, en ik zal over Jeruzalem het meetsnoer van Samaria trekken, mitsgaders het paslood van het huis Achabs, en ik zal Jeruzalem uitwisschen, gelijk als men eenen schotel uitwischet: men wischet dien uit, en men keert hem om op zijne holligheid.”

En nòch Manasse nòch zijn volk hebben naar deze vermaningen gehoord. De Heere sprak wel tot hem en tot zijn volk, maar zij merkten daar niet op. Het spreken des Heeren maakte geen indruk; het werd gehoord en dan... ging Manasse weer den ouden gang en 't volk van Juda volgde den koning na.

Zie, hoe het gaat met den zondaar, wanneer God zelf hem niet opmerkende maakt. Dat zondaarshart is niet te roeren. De Heere komt met Zijn vermaningen, maar dat hart blijft ongevoelig. Het trilt ook niet even van ontroering. Het trekt zich van alles niets aan. Het heeft zelfs niet voor de aangekondigde straf. Het houdt vast aan de zonde en droomt nog van vrede, als het gevaar reeds nabij is.

En dan, eindelijk, komt het strafgericht des Heeren als een laatste waarschuwing. Juda heeft het ondervonden en Manasse heeft het ervaren en toen, eindelijk, is het harde hart van den koning week geworden; toen is dat onverschillige hart opmerkende geworden en is Manasse met boete en berouw weergekeerd tot den God van zijn vaderen.

* * *

Ook tot ons komt de Heere met Zijn waarschuwingen en vermaningen.

Helaas, wij merken er vaak maar zoo weinig op. De Heere dringt ons tot geloof en bekeering; Hij doet dat, door tot ons te spreken door Zijn Woord; door Zijn dienaars uit te zenden met de prediking: Bekeert u! En dan kunnen wij zoo onopmerkende zijn. Wij hooren wel, maar wij verstaan niet. Wij hooren wel, maar wij stellen uit. Wij hooren wel, maar we hebben duizend verontschuldgingen.

En steeds weer komen dan nieuwe waarschuwingen. Steeds worden ze ernstiger en dringender. De Heere spreekt tot ons door tegenslag in zaken, door ons op het ziekbed neer te leggen, door ons te brengen, daar, waar we niet zijn willen.

Tot we eindelijk opmerkende worden. Tot de Heere zóó ernstig vermaant, zóó dringend roept, zóó streng straft, dat we niet langer doof kunnen blijven en ons naar Hem toekeeren.

En dan, ja, dan zien we, hoe onopmerkende we waren, dan weten we, hoe onverschillig ons hart was, hoe koud en hoe onbewogen en dan schamen we ons.

* * *

Ja, we schamen ons, maar ach, ook als wij tot den Heere gekomen zijn met een oprecht berouw, is het toch nog wel vaak, dat wij door onze zonde en schuld weer scheiding maken tusschen God en onze ziel.

Dan spreekt de Heere wel tot ons, wil Hij ons tot Zich terugbrengen, maar ook dan kunnen we vaak zoo onopmerkende zijn en is het, alsof we nog nooit tot Hem in het geloof onze toevlucht hadden genomen. Als de Heere dan niet aanhield, niet steeds dringender tot ons sprak, niet door allerlei levensomstandigheden, door straffen en vermaningen ons opmerkende maakte, wij zouden nooit tot Hem terugkeeren.

Wij zijn niet trouw, maar God is trouw. Wij komen uit onszelf niet terug, maar God brengt ons terug. Wij worden uit onszelf niet opmerkende, maar God maakt ons opmerkende.

Misschien, als gij dit leest, zijt ge op een verkeerden weg, leeft gij uw leven zonder God. Denk er dan om, dat de Heere ook nu tot u spreekt. Hij komt tot u met Zijn vermaningen. Hij vermaant u, door u de geschiedenis van Manasse en het volk van Juda in herinnering te brengen.

Merk daar nu op. Kom eens even tot stilstand. Denk eens een oogenblik na.

Heeft de Heere nog niet genoeg aan uw ziel gearbeitet? Heeft Hij niet van uw eerste levensbegin af tot u gesproken? Draagt ge Zijn teeken en zegel niet aan uw voorhoofd? Leerde uw moeder u niet, uw knieën te buigen? Zijt ge niet onderwezen uit Gods Woord? Is dat nog niet genoeg? Waarom

merkt ge dan niet op? Waarom blijft ge zoo onverschillig?

Denk eens na over uw leven. Hebt ge Gods leiding in uw leven nog nooit gezien? Sprak de Heere nog nooit tot u, als Hij het kruis u oplegde? Als Hij kwam met verdriet en moeite? Als Hij u deed neerliggen op het ziekbed? Als Hij uw dierbaren van u nam?

Nooit zult ge kunnen zeggen, dat ge het niet geweten hebt. Nooit, dat gij wel tot den Heiland uw toevlucht zoudt genomen hebben, als Hij maar eens tot u gesproken had. Nooit, dat het wel anders met u zou geworden zijn, als de heillooze gevolgen der zonde u maar vaker en duidelijker voor oogen waren gesteld.

De Heere heeft aan u gearbeid; Hij liet u niet los, Hij liet u niet gaan. Elken dag opnieuw kwam Hij en klopte Hij aan de deur van uw hart. Elken dag opnieuw vroeg Hij u: Laat Mij binnen.

En elken dag opnieuw, als gij niet opmerktet, ging Hij heen, om straks wéér te kloppen en wéér te vragen, en wéér te vermanen.

Hoe lang nog?

En nu komt Hij opnieuw tot u. „Denk om Manasse”, roept Hij u toe. „Denk om het volk van Juda.”

Zult ge nu opmerken? Zult ge nu naar den Heere gaan?

* * *

Vóoral in onzen tijd moet acht geslagen worden op de waarschuwing, die in de geschiedenis van Manasse en het volk van Juda tot ons uitgaat.

Want het is nu zooals toen. De Heere spreekt wel tot ons; Hij sprak in de laatste jaren tot ons door Zijn oordeelen, die over de heele wereld heengaan.

Oorlog, pestilentie, hongersnood! 't Eene volk staat tegen het andere volk op. De volkeren der aarde schijnen met blindheid geslagen te zijn en blindelings gaan ze hun verderf tegemoet.

De Heere spreekt wel, maar op Zijn spreken wordt zoo weinig acht geslagen en, terwijl de aarde onder onze voeten begint te wankelen, dansen de duizenden nog in hun zorgeloze vreugde voort.

Laat ons nauwlettend de teekenen der tijden gadeslaan. Wij gaan naar het einde. „Ziet, Ik heb het ulieden voorzgd.” 't Einde nadert en de teekenen van de toekomst van den Zoon des Menschen worden reeds gezien.

Nu is het nog tijd, om opmerkende te worden, nog tijd, om ons tot den Heere te keeren. Laat het met ons niet gaan als met Manasse en het volk van Juda. Toen God kwam met Zijn oordeelen, kwam plotseling het vreeselijke ontwaken.

Het ontwaken zou ook voor ons vreeselijk zijn,

De vrouw in het buitenland

als wij niet hadden gelet op de roepstemmen des Heeren. Want dan zouden we, staande voor den troon Gods, geen verontschuldiging hebben. Dan zouden we moeten zeggen: We hebben het wel geweten, maar we wilden niet.

Zalig, die luistert naar wat de Heere tot hem zegt.

Laat ons dan, ootmoedig ons buigend voor den Heere onzen God, luisteren naar wat Hij tot ons te zeggen heeft.

God zelf legge de bede op onze lippen: Spreek, Heere, uw dienstknecht hoort.

K.

Een dichteres-huisvrouw.

Of een huisvrouw-dichteres. Ik weet niet genoeg van haar om te kunnen beoordeelen, welk van die twee woorden vooraan moet staan. Maar wel weet ik, dat Fay Inchfawn verdient, dat we notitie nemen van haar en haar verzen. Want ze is niet maar alleen dichteres en huisvrouw, doch in haar verzen toont ze zich huisvrouw, schrijft ze over de moeiten en zorgen van een huisvrouw, doch komt ze er ook bovenuit, en daarom geeft haar boekske: „The verse-Book of a Homely Woman” (het verzenboek van een huisvrouw) wel waarlijk iets nieuws. Huishoudelijke werkzaamheden zijn op zichzelf noch vervelend, noch vernederend. Een Engelsche dokter heeft het zelfs uitgesproken dat de vrouwen vroeger, toen ze nog huisvrouwen waren, over 't geheel een betere gezondheid bezaten dan tegenwoordig, nu ze in betrekking zijn op allerlei kantoren of in fabrieken. Maar wanneer een vrouw geheel opgaat in de huishoudelijke beslommeringen, wanneer de werkzaamheden, ook al mee door gebrek aan hulp, zoo toenemen, dat er voor ontspanning, voor lezen, voor muziek geen tijd overblijft, dan loopt een vrouw gevaar een huissloofje te worden. Als ze tenslotte van niets meer weet dan van stoffen en vegen en stoppen en mazen en koken (ik herhaal het, op zichzelf volstrekt geen vernederende werkzaamheden) dan weet ze eigenlijk niet precies meer wat ze met zichzelf moet beginnen, als de kinderen groot zijn geworden en uit huis zijn en de werkzaamheden dusdoende veel verminderden. Dit laatste wordt nogal eens vergeten

wanneer het gaat over 't meeleven van de vrouw op allerlei ander dan beslist huishoudelijk terrein. Pas nog hoorde ik iemand beweren, dat de mannen medelijden hebben met de vrouwen, omdat ze niet meer stil thuis kunnen blijven, doch mee optrekken moeten in den strijd. Het kan nu wel niet anders, maar toch: de gelukkige tijd was voor de vrouw voorbij! Alsof heel veel vrouwen niet met hun veertigste, of vijf en veertigste jaar, als de kinderen meerendeels volwassen zijn of in ieder geval grooter worden, geroepen worden tot heel andere en dikwijls nog moeilijker zorgen dan die van kleeren heel houden! En alsof de vrouw, die dit vergeet wanneer de kinderen klein zijn, en zich opsluit in haar eigen beperkt kringetje, hiervan niet later zelf de wrange vruchten zal plukken, doordat haar grootere kinderen in haar geen leidsvrouw vinden!

Maar ik dwaal af. Fay Inchfawn doet ons zien, dat een huisvrouw 't wel druk, heel druk kan hebben, en dat toch haar geest zich kan verheffen boven 't neerhalende alledaagsche.

Zelf vertelt ze in „The Girls own paper” hoe ze haar verzen schreef. De ideeën komen tot haar als ze bezig is met stoffen en vegen of met het maken van puddingen. Een van haar beste ideeën kwam in haar op toen 't waschdag was. Terwijl een deel van 't witte goed opkookte had ze tijd even naar boven te gaan en haar vers op te schrijven. Maar 't was al over twaalfen. Ze hoorde de tuindeur dicht vallen en haar dochttertje roepen: „Waar is moeder?” Meteen kwam 't kind al boven.

Ze gaf het haar eten en keerde tot haar verzen terug, in de hoop, althans 't voornaamste van haar gedachten op te kunnen schrijven. Doch zooals kinderen zijn: minstens zeven keer kwam de kleine, om allerlei verschillende redenen, weer binnen. Op 't laatst deed onze dichteres de deur op slot; weer werd er geklopt, maar de schrijfster schreef in stille woede (geen al te dichtertelijke maar wel begrijpelijke stemming) verder. Toen klonk het buiten triumfantelijk: „Maar ik ben het niet, die u noodig heb! 't Is vader!” De lezeressen, vooral zij die verloofd zijn, raden de rest. Enfin, 't gedicht werd toch op 't laatst afgeschreven. 't Was „Een vrouw in het hospitaal”, en één van de critici, mevr. Coulson Kemahan, schrijft ervan, dat ze 't niet met droge oogen kon lezen.

Nu meene niemand, dat op deze wijze machtige gedichten, die voor alle tijden waarde hebben, tot stand komen. Doch wanneer een vrouw, die niet maar oppervlakkig, doch die diep leeft, iets van haar ervaringen in schoonen vorm aan andere vrouwen geeft, kan dat geschenk voor velen tot steun en bemoediging zijn. De meeste vrouwen vatten het zóó op: of huisvrouw, of studeerende en

meelevende vrouw. En het groote vraagstuk van onzen tijd is juist, hoe we die twee zullen en kunnen vereenigen.

In 't zelfde nummer van „The Girls own Paper”, waarin ze de wordingsgeschiedenis van haar verzen vertelt, komt ook een gedicht van Fay Inchfawn voor. Het heet „Herstellende” en de schrijfster vertelt hoe, toen ze wel beter was, maar nog te zwak om te werken, de bloemen, die ze vroeger zoo lief had, zoo goed kende en zoo trouw verzorgde, haar vragen, weer tot ze te komen. En de geesten van het veld nooden haar ook: „Wij wachten, wij wachten stil; kom tot ons, je moet, je wil!” En een lijstster in de boomen zingt:

„Waar ben je? Waar ben je?
Eens op een tijd, o
Was lente je liefste;
Jij in je lentetijd, o!”

Maar de dichteres antwoordt:

„In mijn vrijen tijd maasde ik sokken;
'k Verpleegde bij gevatte kou en waterpokken;
Ik kamde en krulde weerstrevende haren.
Voor Teddy-beers jumpers moest ik tijd ook
sparen.”

De woudgeesten nooden ook, doch weer heeft ze haar antwoord klaar:

Ik houd nog van je, nog, maar mijn hart
Klopt nu op een andre manier;
't Is nog schoon je te zien
In je glorie en pracht
Als in lentetijd dauw je beperelt;
Maar beter is 't mij, als 'k mag zijn:
„De liefste moeder ter wereld.”

Wellicht doet deze vertaling iets zien van het eigenaardige van Fay Inchfawns poëzie, al is net oorspronkelijke daartoe natuurlijk veel beter in staat. Wanneer mijn lezeressen slechts den indruk krijgen, dat: „er nooit dagen zijn met niets dan eentonig werk”, en: „dat we zelfs den meest onbelangrijken dag een beetje kunnen versieren”, zooals een Nederlandsche schrijfster, mevr. Hille—Gaerthé, het uitdrukt in haar boek: „De plaats waarop gij staat”, ben ik al meer dan tevreden.

Nu ik het toch over Engelsche schrijfsters heb wil ik even vertellen, dat de auteur van „De Rozenkrans”, „Door de tuinpoort”, en andere veel gelezen boeken, Florence Barclay, een paar weken geleden gestorven is. Zij stond eigenlijk even ver van het tegenwoordige vrouwenleven af als Fay Inchfawn

er midden in staat. Maar haar verdienste is wel, dat ze de liefde niet neerhaalde, zooals vele tegenwoordige schrijfsters helaas doen, doch veeleer idealiseerde. Voornamelijk in „De Rozenkrans” is veel moois, al zou ik niet willen, dat onze Christelijke schrijfsters haar na gingen volgen. Wat ik méér van haar las vond ik eigenlijk een zwakke navolging van dat haar eerste werk. Doch ik las lang niet al haar boeken, 't kan dus zijn, dat ik hierin mis zie.

J. M. W.—W.

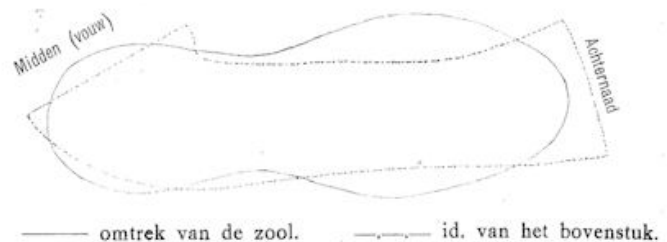

PANTOFFELS

Een van de lezeressen van „Meisjesleven” vroeg mij om een patroon van pantoffels, die bij haar zelfgemaakte kimono gebruikt konden worden. Gaarne voldoe ik aan dit verzoek. Zoo stel ik mij voor, dat het gaan moet. Van de meisjes zelf moeten ook vragen komen voor één of ander kleedingstuk. Op die manier komt er meer contact tusschen de lezeressen en mij en kan ik meer geven waaraan behoefte is. Nu gaat alles van mij alleen uit.

Pantoffels heeft iedereen noodig. Daarom lijkt het mij wel geschikt, het patroon voor u allen te geven.

Deze pantoffels zijn bedoeld van gevoerd flanel, fluweel of laken met een zool van vilt. Flanel of een van de andere stoffen is meestal wel in huis te vinden, maar vilt ontbreekt wel eens. Het vilt, dat gewoonlijk als vloerbekleding gebruikt wordt, is heel geschikt om als zool gebruikt te worden. Is dat er dus, koop dan geen nieuw; anders kan de behanger u wel helpen.

Om nu de goede grootte te krijgen, is het het best, om uw voet op een papier te zetten en dezen na te trekken. Zoo is te zien, welke verandering er aan het hier gegeven patroon is aan te brengen. De zool en het bovenstuk moeten dan naar den voet vergroot of verkleind worden.

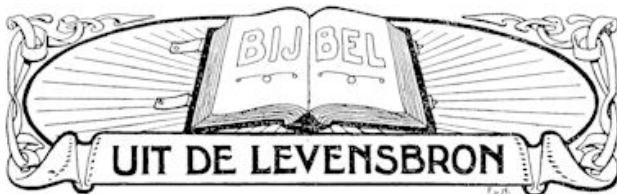
MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUIYPER, J. H. KUIYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, C. STRIJDER, MARION VEREN. EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ
REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN
Verschijnt den 2den Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

ZIJ MERKTEN DAAR NIET OP.

De Heere sprak wel tot Manasse en tot zijn volk, maar zij merkten daar niet op. 2 Kron. 33 : 10.

Als er ooit iemand gewaarschuwd is geworden, dan is het wel koning Manasse geweest.

In zijn jeugd heeft zijn vader, de vrome koning Hiskia, hem gesproken over de wet van den Heere, zijn God.

Het is een groot voorrecht, vrome ouders te hebben; hun waarschuwingen en vermaningen treffen vaak diep en ze worden soms nog herdacht, wanneer God die vrome ouders reeds lang tot Zich heeft genomen.

Manasse is gewaarschuwd geworden door de geschiedenis van het volk Israëls. In die geschiedenis kwam het uit, dat het een godvreezend volk welgaat, maar ook, dat de Heere met Zijn straffen komt, als zijn volk van Hem afwijkt en andere goden gaat dienen.

Manasse is gewaarschuwd geworden, telkens opnieuw, als hij den dienst in den tempel bijwoonde en als hij zich daar bevond in de tegenwoordigheid Gods.

Al die waarschuwingen hebben niet gebaat; Manasse heeft gruwel op gruwel gestapeld en, als meer dan één koning vóór hem, heeft hij zijn weg voor den Heere bedorven. Toen heeft de Heere hem op

andere wijze gewaarschuwd, hem en zijn volk. Toen heeft God Zijn profeten gezonden, om in Zijn Naam het naderend oordeel aan te kondigen. Toen heeft het geklonken: „Zie, ik zal een kwaad over Jeruzalem brengen, dat een ieder die het hoort, beide zijne ooren klinken zullen, en ik zal over Jeruzalem het meetsnoer van Samaria trekken, mitsgaders het paslood van het huis Achabs, en ik zal Jeruzalem uitwisschen, gelijk als men eenen schotel uitwischet: men wischet dien uit, en men keert hem om op zijne holligheid.”

En nòch Manasse nòch zijn volk hebben naar deze vermaningen gehoord. De Heere sprak wel tot hem en tot zijn volk, maar zij merkten daar niet op. Het spreken des Heeren maakte geen indruk; het werd gehoord en dan... ging Manasse weer den ouden gang en 't volk van Juda volgde den koning na.

Zie, hoe het gaat met den zondaar, wanneer God zelf hem niet opmerkende maakt. Dat zondaarshart is niet te roeren. De Heere komt met Zijn vermaningen, maar dat hart blijft ongevoelig. Het trilt ook niet even van ontroering. Het trekt zich van alles niets aan. Het heeft zelfs niet voor de aangekondigde straf. Het houdt vast aan de zonde en droomt nog van vrede, als het gevaar reeds nabij is.

En dan, eindelijk, komt het strafgericht des Heeren als een laatste waarschuwing. Juda heeft het ondervonden en Manasse heeft het ervaren en toen, eindelijk, is het harde hart van den koning week geworden; toen is dat onverschillige hart opmerkende geworden en is Manasse met boete en berouw weergekeerd tot den God van zijn vaderen.

* * *

Ook tot ons komt de Heere met Zijn waarschuwingen en vermaningen.

Helaas, wij merken er vaak maar zoo weinig op. De Heere dringt ons tot geloof en bekeering; Hij doet dat, door tot ons te spreken door Zijn Woord; door Zijn dienaars uit te zenden met de prediking: Bekeert u! En dan kunnen wij zoo onopmerkende zijn. Wij hooren wel, maar wij verstaan niet. Wij hooren wel, maar wij stellen uit. Wij hooren wel, maar we hebben duizend verontschuldgingen.

En steeds weer komen dan nieuwe waarschuwingen. Steeds worden ze ernstiger en dringender. De Heere spreekt tot ons door tegenslag in zaken, door ons op het ziekbed neer te leggen, door ons te brengen, daar, waar we niet zijn willen.

Tot we eindelijk opmerkende worden. Tot de Heere zóó ernstig vermaant, zóó dringend roept, zóó streng straft, dat we niet langer doof kunnen blijven en ons naar Hem toekeeren.

En dan, ja, dan zien we, hoe onopmerkende we waren, dan weten we, hoe onverschillig ons hart was, hoe koud en hoe onbewogen en dan schamen we ons.

* * *

Ja, we schamen ons, maar ach, ook als wij tot den Heere gekomen zijn met een oprecht berouw, is het toch nog wel vaak, dat wij door onze zonde en schuld weer scheiding maken tusschen God en onze ziel.

Dan spreekt de Heere wel tot ons, wil Hij ons tot Zich terugbrengen, maar ook dan kunnen we vaak zoo onopmerkende zijn en is het, alsof we nog nooit tot Hem in het geloof onze toevlucht hadden genomen. Als de Heere dan niet aanhield, niet steeds dringender tot ons sprak, niet door allerlei levensomstandigheden, door straffen en vermaningen ons opmerkende maakte, wij zouden nooit tot Hem terugkeeren.

Wij zijn niet trouw, maar God is trouw. Wij komen uit onszelf niet terug, maar God brengt ons terug. Wij worden uit onszelf niet opmerkende, maar God maakt ons opmerkende.

Misschien, als gij dit leest, zijt ge op een verkeerden weg, leeft gij uw leven zonder God. Denk er dan om, dat de Heere ook nu tot u spreekt. Hij komt tot u met Zijn vermaningen. Hij vermaant u, door u de geschiedenis van Manasse en het volk van Juda in herinnering te brengen.

Merk daar nu op. Kom eens even tot stilstand. Denk eens een oogenblik na.

Heeft de Heere nog niet genoeg aan uw ziel gearbeitet? Heeft Hij niet van uw eerste levensbegin af tot u gesproken? Draagt ge Zijn teeken en zegel niet aan uw voorhoofd? Leerde uw moeder u niet, uw knieën te buigen? Zijt ge niet onderwezen uit Gods Woord? Is dat nog niet genoeg? Waarom

merkt ge dan niet op? Waarom blijft ge zoo onverschillig?

Denk eens na over uw leven. Hebt ge Gods leiding in uw leven nog nooit gezien? Sprak de Heere nog nooit tot u, als Hij het kruis u oplegde? Als Hij kwam met verdriet en moeite? Als Hij u deed neerliggen op het ziekbed? Als Hij uw dierbaren van u nam?

Nooit zult ge kunnen zeggen, dat ge het niet geweten hebt. Nooit, dat gij wel tot den Heiland uw toevlucht zoudt genomen hebben, als Hij maar eens tot u gesproken had. Nooit, dat het wel anders met u zou geworden zijn, als de heillooze gevolgen der zonde u maar vaker en duidelijker voor oogen waren gesteld.

De Heere heeft aan u gearbeid; Hij liet u niet los, Hij liet u niet gaan. Elken dag opnieuw kwam Hij en klopte Hij aan de deur van uw hart. Elken dag opnieuw vroeg Hij u: Laat Mij binnen.

En elken dag opnieuw, als gij niet opmerktet, ging Hij heen, om straks wéér te kloppen en wéér te vragen, en wéér te vermanen.

Hoe lang nog?

En nu komt Hij opnieuw tot u. „Denk om Manasse”, roept Hij u toe. „Denk om het volk van Juda.”

Zult ge nu opmerken? Zult ge nu naar den Heere gaan?

* * *

Vóoral in onzen tijd moet acht geslagen worden op de waarschuwing, die in de geschiedenis van Manasse en het volk van Juda tot ons uitgaat.

Want het is nu zooals toen. De Heere spreekt wel tot ons; Hij sprak in de laatste jaren tot ons door Zijn oordeelen, die over de heele wereld heengaan.

Oorlog, pestilentie, hongersnood! 't Eene volk staat tegen het andere volk op. De volkeren der aarde schijnen met blindheid geslagen te zijn en blindelings gaan ze hun verderf tegemoet.

De Heere spreekt wel, maar op Zijn spreken wordt zoo weinig acht geslagen en, terwijl de aarde onder onze voeten begint te wankelen, dansen de duizenden nog in hun zorgeloze vreugde voort.

Laat ons nauwlettend de teekenen der tijden gadeslaan. Wij gaan naar het einde. „Ziet, Ik heb het ulieden voorzgd.” 't Einde nadert en de teekenen van de toekomst van den Zoon des Menschen worden reeds gezien.

Nu is het nog tijd, om opmerkende te worden, nog tijd, om ons tot den Heere te keeren. Laat het met ons niet gaan als met Manasse en het volk van Juda. Toen God kwam met Zijn oordeelen, kwam plotseling het vreeselijke ontwaken.

Het ontwaken zou ook voor ons vreeselijk zijn,

De vrouw in het buitenland

als wij niet hadden gelet op de roepstemmen des Heeren. Want dan zouden we, staande voor den troon Gods, geen verontschuldiging hebben. Dan zouden we moeten zeggen: We hebben het wel geweten, maar we wilden niet.

Zalig, die luistert naar wat de Heere tot hem zegt.

Laat ons dan, ootmoedig ons buigend voor den Heere onzen God, luisteren naar wat Hij tot ons te zeggen heeft.

God zelf legge de bede op onze lippen: Spreek, Heere, uw dienstknecht hoort.

K.

Een dichteres-huisvrouw.

Of een huisvrouw-dichteres. Ik weet niet genoeg van haar om te kunnen beoordeelen, welk van die twee woorden vooraan moet staan. Maar wel weet ik, dat Fay Inchfawn verdient, dat we notitie nemen van haar en haar verzen. Want ze is niet maar alleen dichteres en huisvrouw, doch in haar verzen toont ze zich huisvrouw, schrijft ze over de moeiten en zorgen van een huisvrouw, doch komt ze er ook bovenuit, en daarom geeft haar boekske: „The verse-Book of a Homely Woman” (het verzenboek van een huisvrouw) wel waarlijk iets nieuws. Huishoudelijke werkzaamheden zijn op zichzelf noch vervelend, noch vernederend. Een Engelsche dokter heeft het zelfs uitgesproken dat de vrouwen vroeger, toen ze nog huisvrouwen waren, over 't geheel een betere gezondheid bezaten dan tegenwoordig, nu ze in betrekking zijn op allerlei kantoren of in fabrieken. Maar wanneer een vrouw geheel opgaat in de huishoudelijke beslommeringen, wanneer de werkzaamheden, ook al mee door gebrek aan hulp, zoo toenemen, dat er voor ontspanning, voor lezen, voor muziek geen tijd overblijft, dan loopt een vrouw gevaar een huissloofje te worden. Als ze tenslotte van niets meer weet dan van stoffen en vegen en stoppen en mazen en koken (ik herhaal het, op zichzelf volstrekt geen vernederende werkzaamheden) dan weet ze eigenlijk niet precies meer wat ze met zichzelf moet beginnen, als de kinderen groot zijn geworden en uit huis zijn en de werkzaamheden dusdoende veel verminderden. Dit laatste wordt nogal eens vergeten

wanneer het gaat over 't meeleven van de vrouw op allerlei ander dan beslist huishoudelijk terrein. Pas nog hoorde ik iemand beweren, dat de mannen medelijden hebben met de vrouwen, omdat ze niet meer stil thuis kunnen blijven, doch mee optrekken moeten in den strijd. Het kan nu wel niet anders, maar toch: de gelukkige tijd was voor de vrouw voorbij! Alsof heel veel vrouwen niet met hun veertigste, of vijf en veertigste jaar, als de kinderen meerendeels volwassen zijn of in ieder geval grooter worden, geroepen worden tot heel andere en dikwijls nog moeilijker zorgen dan die van kleeren heel houden! En alsof de vrouw, die dit vergeet wanneer de kinderen klein zijn, en zich opsluit in haar eigen beperkt kringetje, hiervan niet later zelf de wrange vruchten zal plukken, doordat haar grootere kinderen in haar geen leidsvrouw vinden!

Maar ik dwaal af. Fay Inchfawn doet ons zien, dat een huisvrouw 't wel druk, heel druk kan hebben, en dat toch haar geest zich kan verheffen boven 't neerhalende alledaagsche.

Zelf vertelt ze in „The Girls own paper” hoe ze haar verzen schreef. De ideeën komen tot haar als ze bezig is met stoffen en vegen of met het maken van puddingen. Een van haar beste ideeën kwam in haar op toen 't waschdag was. Terwijl een deel van 't witte goed opkookte had ze tijd even naar boven te gaan en haar vers op te schrijven. Maar 't was al over twaalfen. Ze hoorde de tuindeur dicht vallen en haar dochtertje roepen: „Waar is moeder?” Meteen kwam 't kind al boven.

Ze gaf het haar eten en keerde tot haar verzen terug, in de hoop, althans 't voornaamste van haar gedachten op te kunnen schrijven. Doch zooals kinderen zijn: minstens zeven keer kwam de kleine, om allerlei verschillende redenen, weer binnen. Op 't laatst deed onze dichteres de deur op slot; weer werd er geklopt, maar de schrijfster schreef in stille woede (geen al te dichtertelijke maar wel begrijpelijke stemming) verder. Toen klonk het buiten triumfantelijk: „Maar ik ben het niet, die u noodig heb! 't Is vader!” De lezeressen, vooral zij die verloofd zijn, raden de rest. Enfin, 't gedicht werd toch op 't laatst afgeschreven. 't Was „Een vrouw in het hospitaal”, en één van de critici, mevr. Coulson Kemahan, schrijft ervan, dat ze 't niet met droge oogen kon lezen.

Nu meene niemand, dat op deze wijze machtige gedichten, die voor alle tijden waarde hebben, tot stand komen. Doch wanneer een vrouw, die niet maar oppervlakkig, doch die diep leeft, iets van haar ervaringen in schoonen vorm aan andere vrouwen geeft, kan dat geschenk voor velen tot steun en bemoediging zijn. De meeste vrouwen vatten het zóó op: of huisvrouw, of studeerende en

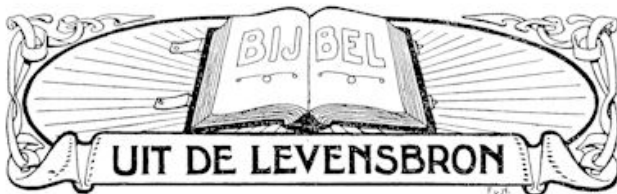
MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUIYPER, J. H. KUIYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, C. STRIJDER, MARION VEREN. EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ
REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN
Verschijnt den 2^{den} Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

ZIJ MERKTEN DAAR NIET OP.

De Heere sprak wel tot Manasse en tot zijn volk, maar zij merkten daar niet op. 2 Kron. 33 : 10.

Als er ooit iemand gewaarschuwd is geworden, dan is het wel koning Manasse geweest.

In zijn jeugd heeft zijn vader, de vrome koning Hiskia, hem gesproken over de wet van den Heere, zijn God.

Het is een groot voorrecht, vrome ouders te hebben; hun waarschuwingen en vermaningen treffen vaak diep en ze worden soms nog herdacht, wanneer God die vrome ouders reeds lang tot Zich heeft genomen.

Manasse is gewaarschuwd geworden door de geschiedenis van het volk Israëls. In die geschiedenis kwam het uit, dat het een godvreezend volk welgaat, maar ook, dat de Heere met Zijn straffen komt, als zijn volk van Hem afwijkt en andere goden gaat dienen.

Manasse is gewaarschuwd geworden, telkens opnieuw, als hij den dienst in den tempel bijwoonde en als hij zich daar bevond in de tegenwoordigheid Gods.

Al die waarschuwingen hebben niet gebaat; Manasse heeft gruwel op gruwel gestapeld en, als meer dan één koning vóór hem, heeft hij zijn weg voor den Heere bedorven. Toen heeft de Heere hem op

andere wijze gewaarschuwd, hem en zijn volk. Toen heeft God Zijn profeten gezonden, om in Zijn Naam het naderend oordeel aan te kondigen. Toen heeft het geklonken: „Zie, ik zal een kwaad over Jeruzalem brengen, dat een ieder die het hoort, beide zijne ooren klinken zullen, en ik zal over Jeruzalem het meetsnoer van Samaria trekken, mitsgaders het paslood van het huis Achabs, en ik zal Jeruzalem uitwisschen, gelijk als men eenen schotel uitwischet: men wischet dien uit, en men keert hem om op zijne holligheid.”

En nòch Manasse nòch zijn volk hebben naar deze vermaningen gehoord. De Heere sprak wel tot hem en tot zijn volk, maar zij merkten daar niet op. Het spreken des Heeren maakte geen indruk; het werd gehoord en dan... ging Manasse weer den ouden gang en 't volk van Juda volgde den koning na.

Zie, hoe het gaat met den zondaar, wanneer God zelf hem niet opmerkende maakt. Dat zondaarshart is niet te roeren. De Heere komt met Zijn vermaningen, maar dat hart blijft ongevoelig. Het trilt ook niet even van ontroering. Het trekt zich van alles niets aan. Het heeft zelfs niet voor de aangekondigde straf. Het houdt vast aan de zonde en droomt nog van vrede, als het gevaar reeds nabij is.

En dan, eindelijk, komt het strafgericht des Heeren als een laatste waarschuwing. Juda heeft het ondervonden en Manasse heeft het ervaren en toen, eindelijk, is het harde hart van den koning week geworden; toen is dat onverschillige hart opmerkende geworden en is Manasse met boete en berouw weergekeerd tot den God van zijn vaderen.

* * *

Ook tot ons komt de Heere met Zijn waarschuwingen en vermaningen.

Helaas, wij merken er vaak maar zoo weinig op. De Heere dringt ons tot geloof en bekeering; Hij doet dat, door tot ons te spreken door Zijn Woord; door Zijn dienaars uit te zenden met de prediking: Bekeert u! En dan kunnen wij zoo onopmerkende zijn. Wij hooren wel, maar wij verstaan niet. Wij hooren wel, maar wij stellen uit. Wij hooren wel, maar we hebben duizend verontschuldgingen.

En steeds weer komen dan nieuwe waarschuwingen. Steeds worden ze ernstiger en dringender. De Heere spreekt tot ons door tegenslag in zaken, door ons op het ziekbed neer te leggen, door ons te brengen, daar, waar we niet zijn willen.

Tot we eindelijk opmerkende worden. Tot de Heere zóó ernstig vermaant, zóó dringend roept, zóó streng straft, dat we niet langer doof kunnen blijven en ons naar Hem toekeeren.

En dan, ja, dan zien we, hoe onopmerkende we waren, dan weten we, hoe onverschillig ons hart was, hoe koud en hoe onbewogen en dan schamen we ons.

* * *

Ja, we schamen ons, maar ach, ook als wij tot den Heere gekomen zijn met een oprecht berouw, is het toch nog wel vaak, dat wij door onze zonde en schuld weer scheiding maken tusschen God en onze ziel.

Dan spreekt de Heere wel tot ons, wil Hij ons tot Zich terugbrengen, maar ook dan kunnen we vaak zoo onopmerkende zijn en is het, alsof we nog nooit tot Hem in het geloof onze toevlucht hadden genomen. Als de Heere dan niet aanhield, niet steeds dringender tot ons sprak, niet door allerlei levensomstandigheden, door straffen en vermaningen ons opmerkende maakte, wij zouden nooit tot Hem terugkeeren.

Wij zijn niet trouw, maar God is trouw. Wij komen uit onszelf niet terug, maar God brengt ons terug. Wij worden uit onszelf niet opmerkende, maar God maakt ons opmerkende.

Misschien, als gij dit leest, zijt ge op een verkeerden weg, leeft gij uw leven zonder God. Denk er dan om, dat de Heere ook nu tot u spreekt. Hij komt tot u met Zijn vermaningen. Hij vermaant u, door u de geschiedenis van Manasse en het volk van Juda in herinnering te brengen.

Merk daar nu op. Kom eens even tot stilstand. Denk eens een oogenblik na.

Heeft de Heere nog niet genoeg aan uw ziel gearbeitet? Heeft Hij niet van uw eerste levensbegin af tot u gesproken? Draagt ge Zijn teeken en zegel niet aan uw voorhoofd? Leerde uw moeder u niet, uw knieën te buigen? Zijt ge niet onderwezen uit Gods Woord? Is dat nog niet genoeg? Waarom

merkt ge dan niet op? Waarom blijft ge zoo onverschillig?

Denk eens na over uw leven. Hebt ge Gods leiding in uw leven nog nooit gezien? Sprak de Heere nog nooit tot u, als Hij het kruis u oplegde? Als Hij kwam met verdriet en moeite? Als Hij u deed neerliggen op het ziekbed? Als Hij uw dierbaren van u nam?

Nooit zult ge kunnen zeggen, dat ge het niet geweten hebt. Nooit, dat gij wel tot den Heiland uw toevlucht zoudt genomen hebben, als Hij maar eens tot u gesproken had. Nooit, dat het wel anders met u zou geworden zijn, als de heillooze gevolgen der zonde u maar vaker en duidelijker voor oogen waren gesteld.

De Heere heeft aan u gearbeid; Hij liet u niet los, Hij liet u niet gaan. Elken dag opnieuw kwam Hij en klopte Hij aan de deur van uw hart. Elken dag opnieuw vroeg Hij u: Laat Mij binnen.

En elken dag opnieuw, als gij niet opmerktet, ging Hij heen, om straks wéér te kloppen en wéér te vragen, en wéér te vermanen.

Hoe lang nog?

En nu komt Hij opnieuw tot u. „Denk om Manasse”, roept Hij u toe. „Denk om het volk van Juda.”

Zult ge nu opmerken? Zult ge nu naar den Heere gaan?

* * *

Vóoral in onzen tijd moet acht geslagen worden op de waarschuwing, die in de geschiedenis van Manasse en het volk van Juda tot ons uitgaat.

Want het is nu zooals toen. De Heere spreekt wel tot ons; Hij sprak in de laatste jaren tot ons door Zijn oordeelen, die over de heele wereld heengaan.

Oorlog, pestilentie, hongersnood! 't Eene volk staat tegen het andere volk op. De volkeren der aarde schijnen met blindheid geslagen te zijn en blindelings gaan ze hun verderf tegemoet.

De Heere spreekt wel, maar op Zijn spreken wordt zoo weinig acht geslagen en, terwijl de aarde onder onze voeten begint te wankelen, dansen de duizenden nog in hun zorgeloze vreugde voort.

Laat ons nauwlettend de teekenen der tijden gadeslaan. Wij gaan naar het einde. „Ziet, Ik heb het ulieden voorzgd.” 't Einde nadert en de teekenen van de toekomst van den Zoon des Menschen worden reeds gezien.

Nu is het nog tijd, om opmerkende te worden, nog tijd, om ons tot den Heere te keeren. Laat het met ons niet gaan als met Manasse en het volk van Juda. Toen God kwam met Zijn oordeelen, kwam plotseling het vreeselijke ontwaken.

Het ontwaken zou ook voor ons vreeselijk zijn,

De vrouw in het buitenland

als wij niet hadden gelet op de roepstemmen des Heeren. Want dan zouden we, staande voor den troon Gods, geen verontschuldiging hebben. Dan zouden we moeten zeggen: We hebben het wel geweten, maar we wilden niet.

Zalig, die luistert naar wat de Heere tot hem zegt.

Laat ons dan, ootmoedig ons buigend voor den Heere onzen God, luisteren naar wat Hij tot ons te zeggen heeft.

God zelf legge de bede op onze lippen: Spreek, Heere, uw dienstknecht hoort.

K.

Een dichteres-huisvrouw.

Of een huisvrouw-dichteres. Ik weet niet genoeg van haar om te kunnen beoordeelen, welk van die twee woorden vooraan moet staan. Maar wel weet ik, dat Fay Inchfawn verdient, dat we notitie nemen van haar en haar verzen. Want ze is niet maar alleen dichteres en huisvrouw, doch in haar verzen toont ze zich huisvrouw, schrijft ze over de moeiten en zorgen van een huisvrouw, doch komt ze er ook bovenuit, en daarom geeft haar boekske: „The verse-Book of a Homely Woman” (het verzenboek van een huisvrouw) wel waarlijk iets nieuws. Huishoudelijke werkzaamheden zijn op zichzelf noch vervelend, noch vernederend. Een Engelsche dokter heeft het zelfs uitgesproken dat de vrouwen vroeger, toen ze nog huisvrouwen waren, over 't geheel een betere gezondheid bezaten dan tegenwoordig, nu ze in betrekking zijn op allerlei kantoren of in fabrieken. Maar wanneer een vrouw geheel opgaat in de huishoudelijke beslommeringen, wanneer de werkzaamheden, ook al mee door gebrek aan hulp, zoo toenemen, dat er voor ontspanning, voor lezen, voor muziek geen tijd overblijft, dan loopt een vrouw gevaar een huissloofje te worden. Als ze tenslotte van niets meer weet dan van stoffen en vegen en stoppen en mazen en koken (ik herhaal het, op zichzelf volstrekt geen vernederende werkzaamheden) dan weet ze eigenlijk niet precies meer wat ze met zichzelf moet beginnen, als de kinderen groot zijn geworden en uit huis zijn en de werkzaamheden dusdoende veel verminderden. Dit laatste wordt nogal eens vergeten

wanneer het gaat over 't meeleven van de vrouw op allerlei ander dan beslist huishoudelijk terrein. Pas nog hoorde ik iemand beweren, dat de mannen medelijden hebben met de vrouwen, omdat ze niet meer stil thuis kunnen blijven, doch mee optrekken moeten in den strijd. Het kan nu wel niet anders, maar toch: de gelukkige tijd was voor de vrouw voorbij! Alsof heel veel vrouwen niet met hun veertigste, of vijf en veertigste jaar, als de kinderen meerendeels volwassen zijn of in ieder geval grooter worden, geroepen worden tot heel andere en dikwijls nog moeilijker zorgen dan die van kleeren heel houden! En alsof de vrouw, die dit vergeet wanneer de kinderen klein zijn, en zich opsluit in haar eigen beperkt kringetje, hiervan niet later zelf de wrange vruchten zal plukken, doordat haar grootere kinderen in haar geen leidsvrouw vinden!

Maar ik dwaal af. Fay Inchfawn doet ons zien, dat een huisvrouw 't wel druk, heel druk kan hebben, en dat toch haar geest zich kan verheffen boven 't neerhalende alledaagsche.

Zelf vertelt ze in „The Girls own paper” hoe ze haar verzen schreef. De ideeën komen tot haar als ze bezig is met stoffen en vegen of met het maken van puddingen. Een van haar beste ideeën kwam in haar op toen 't waschdag was. Terwijl een deel van 't witte goed opkookte had ze tijd even naar boven te gaan en haar vers op te schrijven. Maar 't was al over twaalfen. Ze hoorde de tuindeur dicht vallen en haar dochttertje roepen: „Waar is moeder?” Meteen kwam 't kind al boven.

Ze gaf het haar eten en keerde tot haar verzen terug, in de hoop, althans 't voornaamste van haar gedachten op te kunnen schrijven. Doch zooals kinderen zijn: minstens zeven keer kwam de kleine, om allerlei verschillende redenen, weer binnen. Op 't laatst deed onze dichteres de deur op slot; weer werd er geklopt, maar de schrijfster schreef in stille woede (geen al te dichtertelijke maar wel begrijpelijke stemming) verder. Toen klonk het buiten triumfantelijk: „Maar ik ben het niet, die u noodig heb! 't Is vader!” De lezeressen, vooral zij die verloofd zijn, raden de rest. Enfin, 't gedicht werd toch op 't laatst afgeschreven. 't Was „Een vrouw in het hospitaal”, en één van de critici, mevr. Coulson Kemahan, schrijft ervan, dat ze 't niet met droge oogen kon lezen.

Nu meene niemand, dat op deze wijze machtige gedichten, die voor alle tijden waarde hebben, tot stand komen. Doch wanneer een vrouw, die niet maar oppervlakkig, doch die diep leeft, iets van haar ervaringen in schoonen vorm aan andere vrouwen geeft, kan dat geschenk voor velen tot steun en bemoediging zijn. De meeste vrouwen vatten het zóó op: of huisvrouw, of studeerende en

meelevende vrouw. En het groote vraagstuk van onzen tijd is juist, hoe we die twee zullen en kunnen vereenigen.

In 't zelfde nummer van „The Girls own Paper”, waarin ze de wordingsgeschiedenis van haar verzen vertelt, komt ook een gedicht van Fay Inchfawn voor. Het heet „Herstellende” en de schrijfster vertelt hoe, toen ze wel beter was, maar nog te zwak om te werken, de bloemen, die ze vroeger zoo lief had, zoo goed kende en zoo trouw verzorgde, haar vragen, weer tot ze te komen. En de geesten van het veld nooden haar ook: „Wij wachten, wij wachten stil; kom tot ons, je moet, je wil!” En een lijstster in de boomen zingt:

„Waar ben je? Waar ben je?
Eens op een tijd, o
Was lente je liefste;
Jij in je lentetijd, o!”

Maar de dichteres antwoordt:

„In mijn vrijen tijd maasde ik sokken;
'k Verpleegde bij gevatte kou en waterpokken;
Ik kamde en krulde weerstrevende haren.
Voor Teddy-beers jumpers moest ik tijd ook
sparen.”

De woudgeesten nooden ook, doch weer heeft ze haar antwoord klaar:

Ik houd nog van je, nog, maar mijn hart
Klopt nu op een andre manier;
't Is nog schoon je te zien
In je glorie en pracht
Als in lentetijd dauw je beperelt;
Maar beter is 't mij, als 'k mag zijn:
„De liefste moeder ter wereld.”

Wellicht doet deze vertaling iets zien van het eigenaardige van Fay Inchfawns poëzie, al is net oorspronkelijke daartoe natuurlijk veel beter in staat. Wanneer mijn lezeressen slechts den indruk krijgen, dat: „er nooit dagen zijn met niets dan eentonig werk”, en: „dat we zelfs den meest onbelangrijken dag een beetje kunnen versieren”, zooals een Nederlandsche schrijfster, mevr. Hille—Gaerthé, het uitdrukt in haar boek: „De plaats waarop gij staat”, ben ik al meer dan tevreden.

Nu ik het toch over Engelsche schrijfsters heb wil ik even vertellen, dat de auteur van „De Rozenkrans”, „Door de tuinpoort”, en andere veel gelezen boeken, Florence Barclay, een paar weken geleden gestorven is. Zij stond eigenlijk even ver van het tegenwoordige vrouwenleven af als Fay Inchfawn

er midden in staat. Maar haar verdienste is wel, dat ze de liefde niet neerhaalde, zooals vele tegenwoordige schrijfsters helaas doen, doch veeleer idealiseerde. Voornamelijk in „De Rozenkrans” is veel moois, al zou ik niet willen, dat onze Christelijke schrijfsters haar na gingen volgen. Wat ik méér van haar las vond ik eigenlijk een zwakke navolging van dat haar eerste werk. Doch ik las lang niet al haar boeken, 't kan dus zijn, dat ik hierin mis zie.

J. M. W.—W.

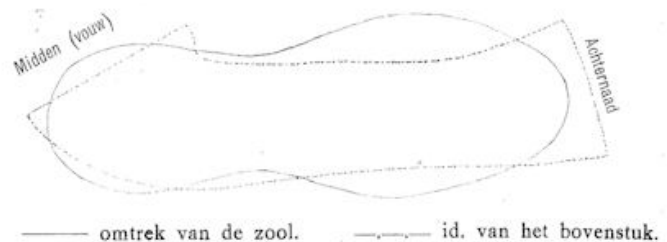

PANTOFFELS

Een van de lezeressen van „Meisjesleven” vroeg mij om een patroon van pantoffels, die bij haar zelfgemaakte kimono gebruikt konden worden. Gaarne voldoe ik aan dit verzoek. Zoo stel ik mij voor, dat het gaan moet. Van de meisjes zelf moeten ook vragen komen voor één of ander kleedingstuk. Op die manier komt er meer contact tusschen de lezeressen en mij en kan ik meer geven waaraan behoefte is. Nu gaat alles van mij alleen uit.

Pantoffels heeft iedereen noodig. Daarom lijkt het mij wel geschikt, het patroon voor u allen te geven.

Deze pantoffels zijn bedoeld van gevoerd flanel, fluweel of laken met een zool van vilt. Flanel of een van de andere stoffen is meestal wel in huis te vinden, maar vilt ontbreekt wel eens. Het vilt, dat gewoonlijk als vloerbekleding gebruikt wordt, is heel geschikt om als zool gebruikt te worden. Is dat er dus, koop dan geen nieuw; anders kan de behanger u wel helpen.

Om nu de goede grootte te krijgen, is het het best, om uw voet op een papier te zetten en dezen na te trekken. Zoo is te zien, welke verandering er aan het hier gegeven patroon is aan te brengen. De zool en het bovenstuk moeten dan naar den voet vergroot of verkleind worden.

**DE VROUW
IN HET BUITENLAND**

Ditmaal wil ik in deze rubriek een en ander vertellen over het onderwijs aan volwassenen, zooals dat in het buitenland, en wel met name in Amerika aan het Bryn Macor College, gegeven werd.

Wijl ook in ons eigen land door middel van de volksuniversiteiten, getracht wordt volwassenen in de gelegenheid te stellen leemten in hun kennis zoo-veel mogelijk, zij 't ook in beperkte mate, aan te vullen, is wel interessant te vernemen, wat er in 't buitenland op dit gebied gebeurt.

In Engeland werd reeds geruimen tijd voor personen, die overdag hun bezigheid hadden, de gelegenheid opengesteld zich op openbare avondschoolen verder te ontwikkelen. De cursussen gaven onderwijs, gelijkstaand met dat aan Gymnasia en Middelbare Scholen. De Young Men's Christian Association (vereniging van christelijke jonge mannen) heeft op dit terrein veel en mooi werk verricht. Meestal ging men tot aan het hooger onderwijs.

In de Vereenigde Staten van Amerika is in de laatste jaren de gedachte uitgewerkt, om aan de arbeiders in de nijverheidsbedrijven de gelegenheid tot hooger onderwijs te geven en dit is op kleine schaal uitgevoerd door verschillende vakverenigingen en groepen van arbeiders.

Bryn Macor College opende verleden jaar een zomerschool met het doel, arbeidsters in de verschillende takken van nijverheid een vollediger opleiding te geven dan ze tot nu toe gehad hadden. Het doel was dat ze, door invloed te krijgen in de wereld der nijverheid, zouden kunnen meehelpen aan den wederopbouw der maatschappij; tevens zouden zij het geluk van haar eigen leven verhoogen en er meer inhoud aan geven.

Van deze school vertelt één der medewerksters, Maude Radford Warren, in „The Ladies Home Journal”.

Er waren drie-en-tachtig studenten aan deze zomerschool, alle werkende vrouwen tusschen de achttien en dertig jaar, met levendige, verstandige gezichten, waarop ernstige levenservaring haar stempel had gedrukt. Zij vertegenwoordigden ongeveer negentien industrieën. Sommigen hadden een gedeeltelijke academische opleiding genoten, anderen in 't geheel niet.

De school was volgenderwijze ingericht: acht weken onder leiding van ongeveer negentien lee-

raars, zestien docenten, één privaat-docent en verschillende leden van het dagelijksch bestuur. Van iedere studente werd verwacht, dat zij tien of veertien uur per week geregeld de cursussen volgde. Vijf uren daarvan werden besteed aan cursussen over het arbeidswezen en staathuishoudkunde; twee aan de geschiedenis van het maatschappelijke en politieke leven; één was gewijd aan opstellen, één uur aan natuurkunde en gezondheidsleer. Enkele bijzondere voordrachten konden naar keuze worden gevolgd en wel over arbeidsregeling, en arbeidsbeweging, of een paar uur in de week gewijd aan de waarde der muziek.

De studenten spanden zich zoo in, dat de docenten haar in de avonduren, waarin ze vrij hadden, van uur boeken af moesten halen.

Een moeilijkheid was dat deze studenten, als vrucht van haar bekrompen opleiding, meestal eenzijdig waren in haar oordeel.

Het was in 't begin dikwijls moeilijk er haar toe te brengen een onderwerp van verschillende zijden te bezien. 't Is echter de vraag of menschen, die alleen intellectueel gevormd zijn en niet midden in 't leven hebben gestaan, ook niet in ander opzicht eenzijdig zijn.

Nu ik toch over Amerika schrijf wil ik nog even vertellen, hoe de Amerikanen trachten de verpleegsters in de ziekenhuizen behalve de vereischte kundigheden ook bij te brengen het rechte begrip van 't belang van haar arbeid ten opzichte van de maatschappij.

In de inrichtingen wordt n.l. een serie lessen gegeven in de ethiek van de ziekenverpleging. Deze serie behandelt:

1. Een overzicht van wat „ethiek” wordt genoemd.
2. De ethiek in de vakopleiding en speciaal in de opleiding voor Ziekenverpleging.
3. De verhouding van 't Ziekenhuis tot de Gemeente.
4. Het costuum van de verpleegster en de betekenis daarvan.
5. Het leven van de leerling-verpleegster in en buiten het Ziekenhuis.
6. De geest, die de verpleegster bij haar werk moet bezielen, en haar zelfopvoeding.
7. Lectuur over dat alles en over algemeen ontwikkelende onderwerpen.

Wellicht is het voor Nederlandsche verpleegsters niet ondienstig, wanneer ze trachten voor zichzelf uit te maken wat er over deze zeven punten gezegd kan worden.

J. M. W.—W.

ze nu, ondanks alles, genieten kon van wat ze zag, was, ze wist het met stellige zekerheid, omdat ze geleerd had, na dat einde een nieuw begin te verwachten....

Toen haar patient haar uit heur droomerijen wekte met z'n vraag: „Grijpt deze schoonheid u zoo aan, zuster, dat u er stil van wordt?” zei ze hem iets van haar gedachten.

„Ieder denkend mensch gelooft tenslotte in, of hoopt tenminste op het eeuwige in het blijvende,” gaf hij toe. „Zonder dat zouden al onze pogingen om onszelf, en om de menschheid rondom ons te veredelen, dwaasheid of ijdele bezigheid zijn. We zijn allen een schakel in de lange keten, die blijft, de eeuwen door. Wij die zijn, leven voort in hen, die komen. Ons leven heeft waarde met het oog op hen; als we 't verkwisten nemen we iets af van hun toekomstig geluk, en dat is zonde.”

„Geloof u niet in een persoonlijk voortbestaan?” vroeg Rie.

Hij haalde de schouders op: „Ik zou 't wel willen, maar, eerlijk gezegd, 't lijkt me te verwaand voor den enkelen mensch, eeuwig te willen zijn”.

„De Bijbel leert de waarde van den enkelen persoon,” zei Rie weer.

En toen, met een plotselinge ingeving: „U hebt zeker geen Bijbel bij uw boeken laten inpakken?”

Hij kon niet verhinderen dat een lichte blos naar zijn wangen steeg, toen hij antwoordde:

„Nee, daaraan hebben noch ik, noch Nora gedacht. Eigenlijk dwaas, want de Grieksche klassieken en de oude Indische wijsheid vereeren we, waarom laten we dan de Hebreeuwsche links liggen?”

„Omdat ten slotte zoowat niemand onpartijdig tegenover den Bijbel staat,” meende Rie levendig. „Er zijn dingen die een mensch gewoonweg verhinderen neutraal er tegenover te blijven.”

Toen vroeg ze: „Wil u me 't plezier doen, mijn Bijbeltje mee te nemen? En wil u als een herinnering aan uw verpleegster er af en toe naar Oostersche wijsheid in speuren? 't Is waarschijnlijk 't laatste aanrakingspunt tusschen ons; 'k hoop tenminste dat u gezond genoeg terug komt om dan geen zuster meer noodig te hebben.”

„U bent wel nederig als u denkt, dat ik onze gesprekken zoo gemakkelijk vergeten zal,” zei hij ernstig.

Even keek ze hem onderzoekend aan, maar hij wendde het gelaat naar buiten als wilde hij zich niet laten doorgronden. Had dan toch wellicht haar zwakke poging iets van zijn zekerheid afgebrokkeld?

Toen ze in haar reiskoffertje haar Bijbeltje zocht was het met een stil gebed, dat hij er iets beters in vinden zou dan Oostersche wijsheid....

FLIRTEN.

Wanneer men mij vraagt, wat naar mijn oordeel het grootste bezwaar is voor een reine verhouding tusschen jonge mannen en jonge vrouwen, dan antwoord ik zonder aarzelen: het flirten.

Na deze inleiding klinkt het wat vreemd wanneer ik er op laat volgen, dat niet alle flirten in z'n wezen even erg is. Men moet er echter allereerst op letten, dat ik zeg „in z'n wezen”. Want de gevolgen zijn niet afhankelijk van de oorzaak, waarom men flirt.

Juist in die oorzaak zit het verschil.

Oppervlakkig is alle flirt eender. Wie echter weet, waarom een bepaald meisje flirt, hoe ze er toe komt, zal het de eene keer begrijpelijker en meer te verontschuldigen vinden dan den anderen keer. Begrijpelijker en beter te verontschuldigen. Maar goed te keuren toch nooit.

Eén van de lezeressen vertelde me eerlijk, dat ze flirtte. Eigenlijk vond ze 't zelf verkeerd. Maar er was 'n leegte in haar hart, en wanneer ze, in druk gezelschap, zich op deze wijze onderhield met jongelui, voelde ze die leemte voor een oogenblik niet. Wie zich in dezen toestand indenken kan, vindt 't grijpen van dit meisje naar het surrogaat van echte liefde begrijpelijk, hoewel niet goed te keuren. Wanneer we zoo'n meisje tegenkomen op onzen weg, moeten we, indien we zelve beter weten, trachten haar te doen begrijpen, dat er andere en betere mogelijkheden zijn voor wie in haar diepste gevoelens teleurgesteld werd. Dat er velen zijn, die zonder meevoelen door 't leven gaan, en dat een enkele zonnestraal op hun pad geworpen, veel meer voldoening geeft dan het opwindende van flirten, dan het opwekken van gevoelens, die reeds bij hun geboorte bestemd zijn om te sterven en bovendien dat er een Liefde is, die nooit teleurstelt; omdat ze van God uitgaat en tot God weerkeert.

Deze zelfde lezeres erkent het: „Niet was het om maar te flirten, maar 't voldeed me voor een middag, een avond. En als dan alles weer voorbij was, dan gevoelde ik niet, dat wat men van Liefde overhoudt; een warm hart en reine gedachten, maar 'k voelde walging en kilte. 'k Verafschuwde mezelf; 'k verafschuwde de jongelui, waar ik mee omging.” —

Dat was het dadelijk resultaat. Maar we mogen

niet vergeten dat het eindelijk resultaat van alle flirten, ook wanneer het gebeurt om voor een wijde pijn van een verscheurde ziel niet te voelen, is: een afnemen van 't vermogen om waarlijk lief te hebben, onreine gedachten, een behoefte om geveid en bewonderd te zijn, die zelfs in 't meest gelukkige huwelijk niet in die mate vervuld zal worden.

Wanneer nu 't flirten uit zulk een oorzaak reeds streng afgekeurd moet worden, wat dan te zeggen van haar, die het doen uit vermaak in de zaak zelve? Wie het er om gaat de aandacht te trekken; de gevierde te zijn in haar kring, te kunnen geuren met, wie weet hoe eerlijk gemeende, liefdesverklaringen. Want helaas, ook zulke meisjes zijn er. Voor haar bestaan er geen andere belangen dan de hare; wanneer zij maar bewonderd en gevierd worden, dan is 't goed. En ze zoeken op alle manieren de aandacht te trekken. Ze houden van een avontuurtje, omdat het interessant staat; ze nemen den schijn aan, iemand niet ongenegen te zijn, en drijven den jongeman tot het afleggen van een verklaring, terwijl ze heel goed weten, dat ze zijn gevoelens nooit zullen beantwoorden, omdat het goed staat als je eens aanzoek gehad hebt. 'k Wilde dat alle jongelui wijs genoeg waren, zulk soort jonge meisjes apart te laten staan; misschien zouden ze door schade en schande leeren dat het geluk veel minder zit in wat men ontvangt dan in wat men geeft.

Er zijn ook jonge meisjes, die hartstochtelijk verlangen naar liefde. Die daarom aanvankelijk aannemen, wat haar geboden wordt; ingaan op een gesprek met iemand, die de grenzen van de gewone beleefdheid overschrijdt, ja zelfs zoeken zulk een omgang uit te lokken, in de hoop dat hieruit de verhouding, die ze voor zichzelf wenschen, ten slotte wel geboren zal worden. Het eind kan ook hier niet anders wezen dan ontgoocheling van beide partijen. Wanneer men er ten slotte een eind aan maakt, is ieder van de twee een teleurstelling tmeer rijker. En wanneer het komt tot een huwelijk, dan ontbreekt de rechte achting tusschen man en vrouw, omdat in het begin reeds die achting te grabbel werd gegoid.

Misschien, wanneer alle lezeressen, die wel eens flirten of geflirt hebben, eerlijk opbiechten, dat er meer oorzaken gevonden worden.

Wie de schuld zijn van 't geflirt? De jonge mannen of de jonge vrouwen?

Ook hierover vertelt dezelfde lezeres, naar aanleiding van iets, dat haar overkwam.

Terwijl ze wandelde in een haar vreemde stad, viel een jongmensch, een student, haar lastig. Later ontmoette ze hem op een avondpartijtje. Aanvankelijk ging hij op dezelfde manier door, maar toen hij merkte, dat ze er niet van gediend was, vroeg hij

haar excuus. Op haar vraag, waarom hij zóó gedaan had, antwoordde hij: „De meisjes zijn er anders wel van gediend. Ze lokken en wenken zelf.”

Zij wierp tegen: „Maar dat heb ik toch niet gedaan”, waarop hij weer zei: „Maar u zag er zoo guittig uit, dat ik dacht: die houdt ook wel van een pretje.”

In dit geval was de jonge man schuldig. In een ander geval is het meisje het. En hoe 't ook zij, is 't niet treurig dat de gedragingen van sommige jonge meisjes zoo zijn, dat jongelui er een vrijbrief in vinden om anderen, die er misschien in 't geheel niet van gediend zijn, lastig te vallen? Zou ook de kleeding waarmee sommige jonge vrouwen zich in 't publiek vertoonen, en heur heele manier van zijn, er niet toe bijdragen de gewenschte verhouding tusschen de geslachten te bederven?

Onze lezeres schrijft nog (en ik proef bitterheid in die uitlating): „Later bleek me, dat genoemd jongmensch „christelijk” was”.

Willen al mijn lezeressen er eens over nadenken, wat het zijn zou, wanneer jonge mannen later, op eenzelfde bitteren toon, van h a a r zouden moeten zeggen: „Later bleek me, dat bedoeld meisje „christelijk” was?”

J. M. W.—W.

LENTE

Bladerdonker,
Zongeflonker
Op het mos;
Vogelfluitje,
Vreugdgeluidje
Door het bosch.

Windgefluister,
Bloemenluister,
Kleurendos.
Leven zingt er,
Dringt en wringt er
Knoppen los.

Lentewindje,
Slapend kindje,
Is ontwaakt. —
In mij lacht 'et,
Hoopt en wacht 'et:
Zomer naakt!

BETS.

nog maar net, of met een schokkende beweging trokken de paarden aan.

Er hing in de tram een weeïge petroleumlucht en door de reten tochtte het ijsig om hun voeten.

Armoeiïg en troosteloos-verdwaald leken zij hier met hun beidjes in koude, triestige eenzaamheid en 't was Pauline, of al de ellende van dezen avond zich nu opeenhoopte en haar de snikken naar de keel dreef.

„Was 't heel erg, Paul?” vroeg Vader toen plotseling zacht, en nam met liefkoozende beweging haar hand.

De leugen gleed haar weg van de lippen, ze had niets tot troost voor hem dan een blik vol liefde, terwijl ze haar hoofd nestelde in de ruigte van zijn jas.

„Niet meer aan denken, Papa,” fluisterde ze in een snik.

„Je hebt gelijk, kind, al valt het hard,” antwoordde hij met een zucht en legde beschermend zijn arm om haar heen.

„Wij hebben elkaar nog, Paatje,” troostte ze.

„Gelukkig, ja. — Stel je nu voor, dat ik in m'n eenigheid hier zat te piekeren. Wat ben ik blij, dat je juist dezen keer mee geweest bent. Kind, zoolang God ons dit laat, mogen we niet klagen. —”

Zijn stem brak in opkomende ontroering. —

Met hortende bewegingen schokte de tram voort in de duisternis — de lamp wiebelde en over de kap van den wagen zwiëpten striemend de kale takken.

G. THEM MEN.

OUD-HOLLANDSCH
BINNENHUIS

OUD-HOLLANDSCH BINNENHUIS

Echt-oud-Hollandsch binnenhuisje.

De blijde vorscher, verrukt over hetgeen hij in dit typisch Hollandsch plaatsje vond, liep van 't

eene huis naar 't andere, maar als hij zijn camera wilde verstellen om een blijvend beeld van de genoten schoonheid te maken en te bewaren, viel telkens weer zijn oog op het een of ander, o, een

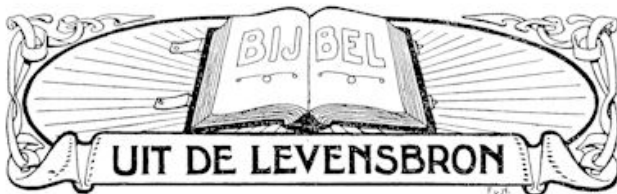
MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUIYPER, J. H. KUIYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, C. STRIJDER, MARION VEREN. EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ
REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN
Verschijnt den 2den Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

ZIJ MERKTEN DAAR NIET OP.

De Heere sprak wel tot Manasse en tot zijn volk, maar zij merkten daar niet op. 2 Kron. 33 : 10.

Als er ooit iemand gewaarschuwd is geworden, dan is het wel koning Manasse geweest.

In zijn jeugd heeft zijn vader, de vrome koning Hiskia, hem gesproken over de wet van den Heere, zijn God.

Het is een groot voorrecht, vrome ouders te hebben; hun waarschuwingen en vermaningen treffen vaak diep en ze worden soms nog herdacht, wanneer God die vrome ouders reeds lang tot Zich heeft genomen.

Manasse is gewaarschuwd geworden door de geschiedenis van het volk Israëls. In die geschiedenis kwam het uit, dat het een godvreezend volk welgaat, maar ook, dat de Heere met Zijn straffen komt, als zijn volk van Hem afwijkt en andere goden gaat dienen.

Manasse is gewaarschuwd geworden, telkens opnieuw, als hij den dienst in den tempel bijwoonde en als hij zich daar bevond in de tegenwoordigheid Gods.

Al die waarschuwingen hebben niet gebaat; Manasse heeft gruwel op gruwel gestapeld en, als meer dan één koning vóór hem, heeft hij zijn weg voor den Heere bedorven. Toen heeft de Heere hem op

andere wijze gewaarschuwd, hem en zijn volk. Toen heeft God Zijn profeten gezonden, om in Zijn Naam het naderend oordeel aan te kondigen. Toen heeft het geklonken: „Zie, ik zal een kwaad over Jeruzalem brengen, dat een ieder die het hoort, beide zijne ooren klinken zullen, en ik zal over Jeruzalem het meetsnoer van Samaria trekken, mitsgaders het paslood van het huis Achabs, en ik zal Jeruzalem uitwischen, gelijk als men eenen schotel uitwischt: men wischt dien uit, en men keert hem om op zijne holligheid.”

En nòch Manasse nòch zijn volk hebben naar deze vermaningen gehoord. De Heere sprak wel tot hem en tot zijn volk, maar zij merkten daar niet op. Het spreken des Heeren maakte geen indruk; het werd gehoord en dan... ging Manasse weer den ouden gang en 't volk van Juda volgde den koning na.

Zie, hoe het gaat met den zondaar, wanneer God zelf hem niet opmerkende maakt. Dat zondaarshart is niet te roeren. De Heere komt met Zijn vermaningen, maar dat hart blijft ongevoelig. Het trilt ook niet even van ontroering. Het trekt zich van alles niets aan. Het heeft zelfs niet voor de aangekondigde straf. Het houdt vast aan de zonde en droomt nog van vrede, als het gevaar reeds nabij is.

En dan, eindelijk, komt het strafgericht des Heeren als een laatste waarschuwing. Juda heeft het ondervonden en Manasse heeft het ervaren en toen, eindelijk, is het harde hart van den koning week geworden; toen is dat onverschillige hart opmerkende geworden en is Manasse met boete en berouw weergekeerd tot den God van zijn vaderen.

* * *

Ook tot ons komt de Heere met Zijn waarschuwingen en vermaningen.

Helaas, wij merken er vaak maar zoo weinig op. De Heere dringt ons tot geloof en bekeering; Hij doet dat, door tot ons te spreken door Zijn Woord; door Zijn dienaars uit te zenden met de prediking: Bekeert u! En dan kunnen wij zoo onopmerkende zijn. Wij hooren wel, maar wij verstaan niet. Wij hooren wel, maar wij stellen uit. Wij hooren wel, maar we hebben duizend verontschuldgingen.

En steeds weer komen dan nieuwe waarschuwingen. Steeds worden ze ernstiger en dringender. De Heere spreekt tot ons door tegenslag in zaken, door ons op het ziekbed neer te leggen, door ons te brengen, daar, waar we niet zijn willen.

Tot we eindelijk opmerkende worden. Tot de Heere zóó ernstig vermaant, zóó dringend roept, zóó streng straft, dat we niet langer doof kunnen blijven en ons naar Hem toekeeren.

En dan, ja, dan zien we, hoe onopmerkende we waren, dan weten we, hoe onverschillig ons hart was, hoe koud en hoe onbewogen en dan schamen we ons.

* * *

Ja, we schamen ons, maar ach, ook als wij tot den Heere gekomen zijn met een oprecht berouw, is het toch nog wel vaak, dat wij door onze zonde en schuld weer scheiding maken tusschen God en onze ziel.

Dan spreekt de Heere wel tot ons, wil Hij ons tot Zich terugbrengen, maar ook dan kunnen we vaak zoo onopmerkende zijn en is het, alsof we nog nooit tot Hem in het geloof onze toevlucht hadden genomen. Als de Heere dan niet aanhield, niet steeds dringender tot ons sprak, niet door allerlei levensomstandigheden, door straffen en vermaningen ons opmerkende maakte, wij zouden nooit tot Hem terugkeeren.

Wij zijn niet trouw, maar God is trouw. Wij komen uit onszelf niet terug, maar God brengt ons terug. Wij worden uit onszelf niet opmerkende, maar God maakt ons opmerkende.

Misschien, als gij dit leest, zijt ge op een verkeerden weg, leeft gij uw leven zonder God. Denk er dan om, dat de Heere ook nu tot u spreekt. Hij komt tot u met Zijn vermaningen. Hij vermaant u, door u de geschiedenis van Manasse en het volk van Juda in herinnering te brengen.

Merk daar nu op. Kom eens even tot stilstand. Denk eens een oogenblik na.

Heeft de Heere nog niet genoeg aan uw ziel gearbeitet? Heeft Hij niet van uw eerste levensbegin af tot u gesproken? Draagt ge Zijn teeken en zegel niet aan uw voorhoofd? Leerde uw moeder u niet, uw knieën te buigen? Zijt ge niet onderwezen uit Gods Woord? Is dat nog niet genoeg? Waarom

merkt ge dan niet op? Waarom blijft ge zoo onverschillig?

Denk eens na over uw leven. Hebt ge Gods leiding in uw leven nog nooit gezien? Sprak de Heere nog nooit tot u, als Hij het kruis u oplegde? Als Hij kwam met verdriet en moeite? Als Hij u deed neerliggen op het ziekbed? Als Hij uw dierbaren van u nam?

Nooit zult ge kunnen zeggen, dat ge het niet geweten hebt. Nooit, dat gij wel tot den Heiland uw toevlucht zoudt genomen hebben, als Hij maar eens tot u gesproken had. Nooit, dat het wel anders met u zou geworden zijn, als de heillooze gevolgen der zonde u maar vaker en duidelijker voor oogen waren gesteld.

De Heere heeft aan u gearbeid; Hij liet u niet los, Hij liet u niet gaan. Elken dag opnieuw kwam Hij en klopte Hij aan de deur van uw hart. Elken dag opnieuw vroeg Hij u: Laat Mij binnen.

En elken dag opnieuw, als gij niet opmerktet, ging Hij heen, om straks wéér te kloppen en wéér te vragen, en wéér te vermanen.

Hoe lang nog?

En nu komt Hij opnieuw tot u. „Denk om Manasse”, roept Hij u toe. „Denk om het volk van Juda.”

Zult ge nu opmerken? Zult ge nu naar den Heere gaan?

* * *

Vóoral in onzen tijd moet acht geslagen worden op de waarschuwing, die in de geschiedenis van Manasse en het volk van Juda tot ons uitgaat.

Want het is nu zooals toen. De Heere spreekt wel tot ons; Hij sprak in de laatste jaren tot ons door Zijn oordeelen, die over de heele wereld heengaan.

Oorlog, pestilentie, hongersnood! 't Eene volk staat tegen het andere volk op. De volkeren der aarde schijnen met blindheid geslagen te zijn en blindelings gaan ze hun verderf tegemoet.

De Heere spreekt wel, maar op Zijn spreken wordt zoo weinig acht geslagen en, terwijl de aarde onder onze voeten begint te wankelen, dansen de duizenden nog in hun zorgeloze vreugde voort.

Laat ons nauwlettend de teekenen der tijden gadeslaan. Wij gaan naar het einde. „Ziet, Ik heb het ulieden voorzgd.” 't Einde nadert en de teekenen van de toekomst van den Zoon des Menschen worden reeds gezien.

Nu is het nog tijd, om opmerkende te worden, nog tijd, om ons tot den Heere te keeren. Laat het met ons niet gaan als met Manasse en het volk van Juda. Toen God kwam met Zijn oordeelen, kwam plotseling het vreeselijke ontwaken.

Het ontwaken zou ook voor ons vreeselijk zijn,

De vrouw in het buitenland

als wij niet hadden gelet op de roepstemmen des Heeren. Want dan zouden we, staande voor den troon Gods, geen verontschuldiging hebben. Dan zouden we moeten zeggen: We hebben het wel geweten, maar we wilden niet.

Zalig, die luistert naar wat de Heere tot hem zegt.

Laat ons dan, ootmoedig ons buigend voor den Heere onzen God, luisteren naar wat Hij tot ons te zeggen heeft.

God zelf legge de bede op onze lippen: Spreek, Heere, uw dienstknecht hoort.

K.

Een dichteres-huisvrouw.

Of een huisvrouw-dichteres. Ik weet niet genoeg van haar om te kunnen beoordeelen, welk van die twee woorden vooraan moet staan. Maar wel weet ik, dat Fay Inchfawn verdient, dat we notitie nemen van haar en haar verzen. Want ze is niet maar alleen dichteres en huisvrouw, doch in haar verzen toont ze zich huisvrouw, schrijft ze over de moeiten en zorgen van een huisvrouw, doch komt ze er ook bovenuit, en daarom geeft haar boekske: „The verse-Book of a Homely Woman” (het verzenboek van een huisvrouw) wel waarlijk iets nieuws. Huishoudelijke werkzaamheden zijn op zichzelf noch vervelend, noch vernederend. Een Engelsche dokter heeft het zelfs uitgesproken dat de vrouwen vroeger, toen ze nog huisvrouwen waren, over 't geheel een betere gezondheid bezaten dan tegenwoordig, nu ze in betrekking zijn op allerlei kantoren of in fabrieken. Maar wanneer een vrouw geheel opgaat in de huishoudelijke beslomeringen, wanneer de werkzaamheden, ook al mee door gebrek aan hulp, zoo toenemen, dat er voor ontspanning, voor lezen, voor muziek geen tijd overblijft, dan loopt een vrouw gevaar een huissloofje te worden. Als ze tenslotte van niets meer weet dan van stoffen en vegen en stoppen en mazen en koken (ik herhaal het, op zichzelf volstrekt geen vernederende werkzaamheden) dan weet ze eigenlijk niet precies meer wat ze met zichzelf moet beginnen, als de kinderen groot zijn geworden en uit huis zijn en de werkzaamheden dusdoende veel verminderden. Dit laatste wordt nogal eens vergeten

wanneer het gaat over 't meeleven van de vrouw op allerlei ander dan beslist huishoudelijk terrein. Pas nog hoorde ik iemand beweren, dat de mannen medelijden hebben met de vrouwen, omdat ze niet meer stil thuis kunnen blijven, doch mee optrekken moeten in den strijd. Het kan nu wel niet anders, maar toch: de gelukkige tijd was voor de vrouw voorbij! Alsof heel veel vrouwen niet met hun veertigste, of vijf en veertigste jaar, als de kinderen meerendeels volwassen zijn of in ieder geval grooter worden, geroepen worden tot heel andere en dikwijls nog moeilijker zorgen dan die van kleeren heel houden! En alsof de vrouw, die dit vergeet wanneer de kinderen klein zijn, en zich opsluit in haar eigen beperkt kringetje, hiervan niet later zelf de wrange vruchten zal plukken, doordat haar grootere kinderen in haar geen leidsvrouw vinden!

Maar ik dwaal af. Fay Inchfawn doet ons zien, dat een huisvrouw 't wel druk, heel druk kan hebben, en dat toch haar geest zich kan verheffen boven 't neerhalende alledaagsche.

Zelf vertelt ze in „The Girls own paper” hoe ze haar verzen schreef. De ideeën komen tot haar als ze bezig is met stoffen en vegen of met het maken van puddingen. Een van haar beste ideeën kwam in haar op toen 't waschdag was. Terwijl een deel van 't witte goed opkookte had ze tijd even naar boven te gaan en haar vers op te schrijven. Maar 't was al over twaalfen. Ze hoorde de tuindeur dicht vallen en haar dochttertje roepen: „Waar is moeder?” Meteen kwam 't kind al boven.

Ze gaf het haar eten en keerde tot haar verzen terug, in de hoop, althans 't voornaamste van haar gedachten op te kunnen schrijven. Doch zooals kinderen zijn: minstens zeven keer kwam de kleine, om allerlei verschillende redenen, weer binnen. Op 't laatst deed onze dichteres de deur op slot; weer werd er geklopt, maar de schrijfster schreef in stille woede (geen al te dichterlijke maar wel begrijpelijke stemming) verder. Toen klonk het buiten triumfantelijk: „Maar ik ben het niet, die u noodig heb! 't Is vader!” De lezeressen, vooral zij die verloofd zijn, raden de rest. Enfin, 't gedicht werd toch op 't laatst afgeschreven. 't Was „Een vrouw in het hospitaal”, en één van de critici, mevr. Coulson Kemahan, schrijft ervan, dat ze 't niet met droge oogen kon lezen.

Nu meene niemand, dat op deze wijze machtige gedichten, die voor alle tijden waarde hebben, tot stand komen. Doch wanneer een vrouw, die niet maar oppervlakkig, doch die diep leeft, iets van haar ervaringen in schoonen vorm aan andere vrouwen geeft, kan dat geschenk voor velen tot steun en bemoediging zijn. De meeste vrouwen vatten het zóó op: of huisvrouw, of studeerende en

Weer lei hij haar arm in de zijne, maar nu was 't met haar volle besef dat ze op hem leunde.

„Ga je tot aan de tram mee?” vroeg ze.

„Nee, tot aan je huis. Zoo ver ik kan. En morgen mag ik toch weerkomen? Wanneer ga je altijd wandelen? Ik moet me eerst goed realiseeren, dat m'n geluk werkelijkheid is, eerder kan ik m'n hoofd niet weer bij de studie te houden.”

„Kom dan morgen maar terug. Want ik reken er juist op, dat je nu dubbel hard werkt,” zei ze met haar oude schelmsche lachje.

Mijnheer Ter Wille schreef den blos, die Rie's wangen kleurde, eerst toe aan haar wat haastig binnenkomen. Ze zouden toch juist aan tafel gaan, toen ze de bel overhaalde. Maar toen onder 't eten wel de blos wat wegweek, doch 't licht in haar oogen bleef schijnen, zei hij: „m'n geneesmiddel schijnt u goed gedaan te hebben, zuster.”

„Maar dan u nog dacht, mijnheer,” gaf zij terug.

Na den eten ging ze naar boven, naar mevrouw.

„Ziezoo, dat is een andere zuster, dan er vanmiddag uitging,” zei mevrouw tevreden. „Als ik van mijn eerste wandeling zoo opknop...”

„U zou niet zoo lang weg mogen blijven, de eerste keer”, lachte Rie.

Maar daarna, toen mijnheer nog even een eindje om was gaan loopen, biechtte ze aan mevrouw wat haar zoo anders maakte dan gisteren.

„Arm kind, wat moet je geleden hebben. En dan tegen niemand te kunnen klagen,” zei mevrouw meewarig.

„Maar nu is 't alles goed. En eigenlijk was mijn ellende ook mee m'n eigen schuld. Ik had hem méér moeten vertrouwen,” vond Rie nu.

Mevrouw glimlachte „Ik behoef niet te vragen, of u hem liefhebt,” zei ze.

Een klein jaar later kwam Meyenveld wat bleek en mager, en eigenlijk oververmoeid, maar voor zijn laatste examen geslaagd, in Rotterdam bij Wim en Bertha, waar Rie nu haar tehuis had.

Hij bracht, behalve de tijding van z'n slagen, nog de mededeeling, dat z'n werk op 't bureau van den uitgever, die de krant, waaraan hij meewerkte, exploiteerde, ongeveer zou verdubbelen, maar z'n salaris ook zóó verhoogd was, dat ze er op trouwen konden.

„Ik kan me 't nog niet indenken, dat het wachten nu heusch voorbij is,” zei Rie, toen ze samen waren.

„Je zult het toch moeten gelooven,” zei hij glimlachend.

„Het lijkt een droom. Soms lijkt al wat gebeurd is, me een droom.”

„Maar de winst, die het lijden bracht aan ons persoonlijk leven, is geen droom, wel Rie?”

„Nee,” zei ze zacht. „Vroeger zocht ik enkel 't schoone leven. Op z'n mooist zou ik getracht hebben ook wat schoonheid te brengen in 't leven van minder-bedeelden. Pas het lijden leerde me 't geheim van 't gelouterde leven.”

„We weten nu, dat ons leven en onze liefde, ja, dat we zelf aan God toebehooren. En dat weten zal ook straks ons samenleven richting geven,” vulde Meyenveld aan.

En z'n belijdenis klonk als een belofte.

Dezer dagen konden we lezen, hoe een aantal vrouwen voor een onweder schulde in een gebouwtje, waarin o.m. kruit was geborgen, en hoe een dezer vrouwen door, tegen het verbod in, een sigaret aan te steken, een ontploffing veroorzaakte, waarvan velen het slachtoffer werden. Dat vrouwen, wanneer ze zich eenmaal de gewoonte van rooken hebben eigen gemaakt, hieraan nog hartstochtelijker hechten dan de mannen, zou men ook kunnen afleiden uit het volgende eigenaardige arbeidsconflict in Engeland:

De *Daily Mail* schrijft: Een merkwaardige staking is te Leeds uitgebroken, waar n.l. 100 meisjes, werkzaam in een groote fabriek, den arbeid hebben neergelegd, ten einde de wederindienstneming te verkrijgen van vijf vrouwelijke collega's, die wegens rooken onder het werk waren ontslagen.

De firma had een streng verbod uitgevaardigd tegen 't rooken in arbeidstijd. Vrijdagmiddag werden de vijf meisjes betrapt en op staanden voet ontslagen. Dadelijk daarop legden de andere arbeidsters het werk neer, en eischten dat de ontslagenen weer in dienst zouden worden genomen. De firma weigerde dat volstrekt. Het is, zegt ze, een kwestie van discipline, en raakt geenszins een of ander principieel punt van arbeidscontract, bezien van het standpunt der vakvereeniging.

Nog een andere kwestie, de vrouw aangaande, houdt de Engelschen bezig. Het betreft nu niet een aantal werkneemsters, maar een werkgeefster, en 't gaat over niets meer of minder dan 't plaats nemen in het Hoogerhuis. De zaak is deze:

Lady Rhondda heeft de vraag gesteld, of men haar secte zou disqualificeeren om in het heerenhuis zitting te nemen. Zooals men misschien weet heeft tot nog toe nooit een vrouw zitting gehad in de Britsche Eerste Kamer.

Lady Rhondda is de dochter van den het vorig jaar overleden burggraaf Rhondda, den steenkolenmagnaat uit Wales.

De advocaat-generaal stond tegenover het verzoek niet afkeerig. Het resultaat van het onderzoek der commissie was dan ook, dat de voorzitter verklaarde, dat de commissie zich gunstig zou uitspreken tegenover het verzoek van Lady Rhondda.

Na afloop van het geding door een persman ondervraagd, verklaarde de lady opgetogen te zijn over het goede resultaat van haar actie.

Op de vraag, wanneer zij de historische daad zou stellen, om namelijk tusschen de peers en bisschoppen plaats te nemen, zeide zij lachend, dat zulks zoo gauw niet zou gaan en dat zij geduldig moest afwachten, totdat zij door het hoogerhuis zou worden uitgenoodigd om zitting te nemen. De kwestie van de toelating der vrouw moet eerst ook door het hoogerhuis zelf worden aangenomen.

Lady Rhondda is een groote zakenvrouw en directrice van niet minder dan 27 maatschappijen. Met haar vader was zij een der weinig overlevenden van de tot zinken gebrachte „Aquitania”.

Wordt het verzoek van Lady Rhondda ingewilligd, dan zullen nog acht andere edelvrouwen haar rechten op een zetel in het heerenhuis doen gelden. Dat het verzoek zal worden ingewilligd is niet onwaarschijnlijk.

In China. Ernstiger zijn de toestanden, waarmee Engeland te doen heeft in de onder Engelsch gezag staande Chineesche havenstad Hongkong.

Sinds onheugelijke tijden bestaat te Hongkong het gebruik van „Mui-Tsai”, een vorm van adoptie van kleine meisjes. Langen tijd is er over gestreden, of dit gebruik eigenlijk niet een vorm van slavernij was, om geen erger woord er voor te bezigen. Met de Engelsche wet was het, gelijk was uitgemaakt, onverenigbaar.

Wat is „Mui-Tsai”? In werkelijkheid het volgende: jonge meisjes tusschen vier en dertien jaar oud, worden eerst voor den schijn geadopteerd, en daarna door bemiddeling van makelaars verhandeld voor „huiselijke en andere diensten”. Thans zijn zulke wantoestanden aan het licht gekomen, dat een onderzoek werd gelast. De Chineezzen zelf schijnen ook op een ingrijpen van hoogerhand gesteld te zijn.

Er bleek o.m., dat voor de meisjes tusschen 10 en 15 pond sterling werd betaald voor ieder jaar dat ze telden. Natuurlijk waren er koopers te goeder trouw, maar de meesten sloten zulk een koop af om

de kinderen aan de prostitutie over te leveren of om er anderszins hun eigendomsrecht over uit te oefenen. Men schat het aantal der te Hongkong aldus in slavernij verkeerende kinderen op niet minder dan 50.000.

Thans zal omtrent dit hoogelijk onzedelijke stelsel te Londen een conferentie worden gehouden.

In Amerika zijn het niet de kinderen van een vreemde nationaliteit, maar de eigen landskinderen, die tegen zichzelf beschermd moeten worden. Het is n.l. gebleken dat 1600 jongens en 12.634 meisjes van den leeftijd van vijftien jaar in 1920 gehuwd zijn. Sinds zijn 82 jongens en 499 meisjes weer gescheiden. Zou hier niet een wettelijk verbod moeten worden gemaakt?

J. M. W.—W.

JACQUELINE VAN DER WAALS

Een der toch reeds weinige christelijke litteratoren van beteekenis is door den dood van ons weggenomen. En daar de heengegane een vrouw was, past ons wel een woord van herinnering in dit blad.

Misschien is haar eigen bescheidenheid er schuld aan, maar ik kan de gedachte niet van mij afzetten, dat haar heengaan wel heel kalm is opgenomen in onze christelijke kringen. Alsof het niet zoo heel erg was, dat de stem van deze dichteres voortaan niet meer gehoord zal worden. Voelt ons christenvolk nog te weinig voor poëzie?

Zelve zou de dichteres mogelijk niet geklaagd hebben, dat er te weinig woorden aan haar werden gewijd. In haar ziekte wilde ze niet, dat er nog eens opzettelijk over haar toestand zou geschreven worden. En in haar laatste bundel zegt ze:

„Gaf mij ooit, in vroeger stonden
Haat of onrecht stof tot klagen
Over and'rer menschen zonden?
Ik geloof het noô.
Of miskennis? Zoude ik vragen,
Om gekend te zijn, wier stage
Zorg bestond in 't veilig dragen
Van 't incognito? ¹⁾)

Maar toch: het christelijk Nederland mocht er wel anders over denken. En gelukkig blijken niet allen zoo onaandoenlijk.

Mee door haar bescheidenheid weten we weinig meer van deze dichteres, dan haar verzen ons leeren. Soms treft ons daarin een toon van somberheid:

¹⁾ Incognito = naamsverberging.

„Zoude ik mijn liedjes,
De vluchtige, lichte
Liedekens zingen
Gelijk ik ze zing?
Zoude ik zoo lustige
liedekens dichten,
Zoo het mij naar
mijn lust verging?

Zoude ik mij spelender-
wijze vermeiden,
Dingen bezingend,
die buiten mij zijn:
Vrede — van 't vee
in de vredige weiden,
Vreugde — van bloemen
en zonneschijn?

Zoude ik zoo vreugdige
liedekens zingen,
Zoo ik hier binnen
de vreugde vond?”

Van de dingen rondom haar zong ze. En ze deed het mooi. Sommige van haar natuurliedjes zijn bekend b.v. „Winterstilte” en 't vaak, ook op meisjes-

vereeningen gereciteerde: „Najaarslaan” met de regels:

Ik sprak: „Als bij mijn aankomst wijd
Die poorten openstaan
In welk een groote heerlijkheid
Zal ik dan binnengaan;
Indien van goud de gangen zijn,
Hoe groot moet mijn verlangen zijn,
De zalen in te gaan.”

Afgaand op hetgeen ons tegenklonk uit vele harer verzen mogen we gelooven, dat zij nu de gouden heerlijkheid is ingegaan.

Haar laatste vers, dat zij dicteerde, omdat ze niet meer schrijven kon, en dat is opgenomen in het Chr. letterkundig tijdschrift „Opgang” luidt:

„Dank, dat ik mocht spreken,
Eer het groote zwijgen komt,
Eer mijn stem zal breken
En mijn woord verstomt.

Als de hand zal zinken
Die het speeltuig heeft gevoerd,
Zal de harp nog klinken,
Door den wind beroerd?

Zal haar klank bewaren
Van mijn ziel het kranke beeld?
Of Hem openbaren,
Hem, wiens stem de snaren
Aanroert en bespeelt?”

Wanneer deze regelen er toe bijdragen, dat men niet alleen nog eens aan deze dichteres denkt, doch dat men ook haar verzen leest, die door hun eenvoud voor velen begrijpelijk zijn, dan is mijn doel bereikt.

J. M. W.—W.

INTELLECTUEELE OPVOEDING

VII (slot).

Het „onderwijs” der jonge vrouw (b).

Wanneer het jonge meisje op 16 à 17 jarigen leeftijd met haar hoofdje vol schoolsche wetenschap bij Moeder in de huishouding komt en niet direct iets behoeft bij te dragen voor eigen onderhoud, dus geen plaats behoeft te zoeken op een kantoor, of iets anders, zal zij toch verstandig doen zich in minstens één harer meest geliefde vakken zóó te bekwamen, dat zij tegen haar meerderjarigheid daarin een examen kan doen, dat haar, zoo dit noodig of gewenscht blijkt, in staat kan stellen „op eigen beenen te staan” of zooals men ook wel zegt „zichzelf te bedruipen”.

LEZEND

(Bij de plaat)

Ze is verdiept in haar lectuur.

Ze ondergaat het wonder, dat wij gewoon zijn maar zoo heel eenvoudig aan te duiden met het woord lezen. Denk nu niet dat ik een ander woord voor deze bezigheid zou willen hebben, dat zou dwaasheid zijn, maar — zijn we er ons bewust van hoe veel dat „lezen” bevat? Wat doen, droomen, genieten, lijden, we door het lezen, hoe hoog opgenomen, hoe laag neergehaald kunnen we zijn. Wat een verschil maakt het niet, wat, en hoe we lezen.

Van veel minder belang schijnt het, waar en wanneer we lezen.

Schijnt.

Want het is wel degelijk van belang — om slechts bij het wanneer te blijven — welken tijd we voor het lezen nemen.

En zien we naar dit meisje, dan behoeven we daaraan toch werkelijk niet te twijfelen.

Midden onder haar werk, 't kluwen nog op haar schoot, heeft ze het boek genomen.

't Is een boeiend boek. Ze heeft er onder haar werk telkens haar gedachten bij gehad. Geen wonder ook, het was zoo mooi! Slechts met moeite heeft ze het straks kunnen wegleggen, en nu...

Maar 't was ook zoo erg mooi, en ze moest net uitscheiden toen ze 't meest benieuw was hoe het nu wel zou gaan. En ze leest, zonder meer te denken aan den arbeid, die éérs t verricht moest worden.

— Dit lezen is niet goed.

En tóch is het een wáár, een goed boek. En toch kan het lezen er van veel nut: een goeden invloed hebben. En toch leest ze zooals ze lezen moet: nauwlettend en met toewijding.

Het is zoo, maar toch neemt ze voor zichzelf de zegen van dit boek weg, door geen acht te slaan op 't wanneer, dat toch even goed een wet is voor het lezen als het wat en het hoe.

Straks, als ze op staat en met schrik bemerkt, hoe ze haar werd tot haar eigen en anderer schade verwaarloosd heeft, zal de goede stemming, zullen de goede voornemens, wellicht door het lezen van dit boek gewekt, afstuiten op de onvoldaanheid en het schuldbesef, dat dit lezen haar gegeven heeft.

En dan hopen we, dat ze erdoor geleerd heeft en voor een volgenden keer rustig de tijd zal tegemoet zien, waarop ze, nadat het werk is gedaan, haar boek nemen mag.

En zou ze er dan niet veel meer aan hebben?

P. v. R.

LACHEN IN DE KERK.

Eigenlijk mag ik daar niets over zeggen, want zelf heb ik in mijn tijd er ook wel eens aan meegedaan en 'k weet dus precies hoe 't gaat.

Maar nu weet ik óók, door latere ondervinding, hoe ontzettend hinderlijk het voor anderen kan zijn. Over den plicht van de eerbied spreek ik nu maar niet, die veronderstel ik bij mijn lezeressen bekend genoeg.

En als ik dan zoo eens in de kerk zit en in de rij voor me zoo'n paar „bakvischjes” tref, die de helft van den tijd telkens heel stilletjes, onhoorbaar haast, maar toch met korte heftige schouderchokjes haar „pret” botvieren, dan kan ik haast niet nalaten eens heel zachtjes te vragen: „Och toe, wees nu stil en ernstig, hinder een ander niet.”

Maar ik doe het nooit.

Want ik moèt dan wel denken aan de dagen dat ik — zelf kind nog — het óók wel eens gedaan heb, en altijd zónder het te willen en dan voel ik het als een vergelding voor wat ikzelf in mijn tijd onbewust doordat ik niet beter me wist te beheerschen, een ander aandeed.

En ook weet ik wel, hoe zoo'n vermaning, op het oogenblik zelf gegeven, de lachlust nog meer prikkelt en de zaak eer verergert dan vermindert.

Ja zeker, ik weet nog precies hoe het gaat.

En nu denk ik, juist dáárom, omdat ik het zoo weet, en omdat ik mezelf ook niet altijd heb kunnen inhouden vroeger, mag ik er eens een woord over zeggen hier.

Want hard oordeelen zal ik niet. 'k Weet immers veel te goed: zèlf kan je 't niet helpen, je wil niet lachen, en elke keer neem je je voor: 't is nu de allerlaatste geweest en je probeert ál je aandacht bij de woorden van den leeraar te houden, waar toch niets lachwekkends in is... maar die vriendin van je, of dat andere kennisje dat naast je zit, ze kan er gewoon niets aan doen, maar ze proest al als ze wat ziet, goedlachs type als ze is. Ze vindt het heusch zelf wel naar, maar ze kán 't niet laten. En in de kerk gebeurt er zooveel komieks vindt ze: een onhandige collectant, die tegen de lamp stoot, of een juffrouw d'r hoed bijna aftrekt, waar zij dan met een angstig gezicht naar grijpt — een stoof of paraplu die opeens „bijn a” omvalt, als 't echt valt, dan lach je niet, dan geneer je je toch heusch wel wat. Och zèlf ben je zoo niet, ik weet het wel, je zou niet beginnen, maar als zoo'n lachtype naast je zit en je voelt zicht, heel zacht de bank beginnen te „beven”, en ze probeert je aan te kijken,